

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๓๓ ครั้งที่ ๕
ครั้งที่ 6/2525 (สมัยสามัญ)

วันพฤหัสบดีที่ 27 พฤษภาคม พุทธศักราช 2525

ณ. ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา 14.05 นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม 268 คน

(เนื่องจาก นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ ประธานสภาผู้แทนราษฎร มีกิจธุระ นายสอาด ปิยะวรรณ รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่ 1 จึงปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : บัดนี้มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ 2 รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ต่อไปนี้เป็นเรื่องด่วนซึ่งค้างพิจารณาเมื่อวานนี้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้วครับ เมื่อวานเราพิจารณาถึงมาตรา 19 ครับ เมื่อวานนี้เราได้พิจารณากันมาพอสมควรแล้วครับ ถ้าไม่มีใครสงสัยอะไร ผมอยากจะให้ท่านกรรมาธิการที่ได้แปรญัตติไว้มีอะไรสรุปใหม่ครับ แล้วจะได้ขอมติเลยครับ

นายบุญเกิด พิมพ์วรเมธากุล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม บุญเกิด พิมพ์วรเมธากุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กรรมาธิการ ที่กระผมขอสงวนคำแปรญัตติไว้เกี่ยวกับ มาตรา 19 ว่า ให้ผู้ขอจัดตั้งโรงเรียนเอกชนนั้นจะต้องมีบิดาเป็นสัญชาติไทยนะครับอยากจะขอกราบเรียนต่อท่านประธานและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่า การจัดตั้งโรงเรียนราษฎรนั้นเป็นกิจการที่สำคัญยิ่ง เพราะว่าชาติของเรานั้นจะอยู่รอดหรือไม่รอด สิ่งที่แสดงว่าคนไทยมีลักษณะอะไรเป็นชาติก็คือวัฒนธรรม และเรื่องที่จะดำรงวัฒนธรรมอยู่ได้นั้นก็คือสถานศึกษาหรือโรงเรียน เพราะฉะนั้นผู้ที่จะมาเป็นเจ้าของโรงเรียนราษฎรจึงจำเป็นต้องเป็นคนไทยโดยสายเลือดและควรที่บิดามารดาของคนไทยเหล่านั้นน่าจะเป็นคนไทยด้วย ท่านประธานที่เคารพครับ ที่ชาติบ้านเมืองของเราฉิบหายในทางด้านเศรษฐกิจก็เพราะคนไทยที่แปลงชาตินั้นแหละครับท่านคงจำได้ เจ้าของที่เป็นคนไทยโดยสัญชาติ แล้วก็เกี่ยวกับเรื่องน้ำมันนะครับ กระผมไม่จำเป็นต้องเอ่ยนามของคนเหล่านั้น ชื่อเป็นไทย นามสกุลก็ไทย สัญชาติก็ไทย แต่พูดไทยก็ไม่ได้ กอบโกยเศรษฐกิจของชาติเกี่ยวกับเรื่องน้ำมันออกไปตั้งเท่าไรครับ ท่านประธานก็

ย่อมรู้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ย่อมทราบ ในเมื่อเป็นอย่างนี้ การที่เราจะสร้างโรงเรียนราษฎร์-
 ทำไมเราจึงไม่สงวน ทำไมเราจึงไม่รักษาคงไว้ซึ่งวัฒนธรรมเอกลักษณ์ของชาติของเรา ทำไม
 จึงไม่ให้คนไทยแท้ ๆ มีโอกาสเป็นเจ้าของโรงเรียนราษฎร์ก่อนบุคคลอื่น ท่านผู้มีเกียรติซึ่งเป็น
 สมาชิกหลายท่านได้กรุณาแสดงความเห็นว่า ก็เขาเป็นคนไทยแล้วนี่ เขาเปลี่ยนแปลงเป็นสัญชาติ
 ไทยแล้วนั้น มันไม่ถูกหรือครับ การที่เป็นคนไทยโดยการแปลงชาตินั้น สำนักของหัวใจมันไม่มี
 มีแต่ว่าอยากเป็นคนไทย เพราะอยากจะทำมาหากินแล้วกอบโกยเอาสมบัติของไทยออกไปเท่า
 นั้นเพราะฉะนั้นกระผมจึงขอยืนยันว่าผู้ที่จะมาเป็นเจ้าของโรงเรียนเอกชนนั้นจะต้องมีบิดาเป็น-
 สัญชาติไทยและผู้ที่จะเป็นเจ้าของจะต้องมีสัญชาติไทยโดยการเกิดด้วย อันนี้เป็นบทสรุปครับ

ส่วนที่ท่านสมาชิกจากจังหวัดอุบลราชธานีท่านสงสัยว่าทำไมจึงต้องไปตัด "หรือวิกัจจิต
 หรือจิตพื้นเพื่อนไม่สมประกอบ" ออกจากอนุมาตรา 9 กระผมก็อยากจะกราบเรียนว่า เหตุที่ตัด
 ออกนั้นคณะกรรมการได้มีการถกเถียงกันว่า ใครจะเป็นคนตัดสินว่าเขาเป็นคนวิกัจจิต อันนี้
 มันเป็นเรื่องเหตุผลข้อเท็จจริงว่า อย่างกระผมนี้ใครจะเป็นคนชี้ว่า นายบุญเกิดนี้เป็นบ้า เคย
 มีอดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้มีเกียรติจากภาคใต้คนหนึ่ง ท่านทั้งหลายที่ย่อมทราบอาจจะยื่นข้อ
 ปากคุณพระอาทิตย์ กำลังจะกินพระอาทิตย์หรือไม่ก็อะไรต่าง ๆ อวการที่แสดงออกข้างนอกนั้นไม่
 มีใครจะสามารถชี้ว่าคนนั้นเป็นบ้าได้ เพราะฉะนั้นการที่เอาแต่เพียงว่าเป็นคนไร้ความสามารถ
 หรือคนเสมือนไร้ความสามารถโดยศาลสั่งนั้นก็คงจะเพียงพอ กระผมไม่ทราบว่ที่กระผมกราบ-
 เรียนต่อท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดอุบลราชธานีท่านจะพอใจหรือไม่ กระผมก็มีข้อสรุป
 เพียงเท่านี้ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปขอเชิญคุณเหลือมครับ

นายเหลือม พันธุ์ฤกษ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายเหลือม
 พันธุ์ฤกษ์ ส.ส. สุรินทร์ พรรคกิจสังคม กระผมขอกราบเรียนสรุปในปัญหาที่กระผมกราบเรียนต่อ
 ท่านผู้มีเกียรติแล้ว

ประเด็นที่ 1 ก็คือว่า ทางเรานับญาติแต่เพียงว่ามีสัญชาติเป็นไทยและก็ได้โดยกำเนิด ถ้า
 เรานับญาติเพียงแค่นั้น ความเห็นของกระผมนั้นบอกว่าเป็นการขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ
 ครับ เรื่องนี้ก็ยังไม่เห็นท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคนใดที่จะแถลงค้านว่าความสงสัยของกระผม อันนี้
 น่าจะเป็นได้หรือไม่ เพราะเหตุว่าในมาตรา 94 นั้น บุคคลที่มีสัญชาติไทยถ้าจะได้สิทธิ์อะไร
 แล้ว จำเป็นจะต้องมีเงื่อนไขเอาไว้เช่นในกฎหมายรัฐธรรมนูญบังคับว่า ผู้ที่จะสมัครรับเลือกตั้ง
 เป็นผู้แทนราษฎรนั้นจำเป็นต้องมีคุณสมบัติคือได้รับการศึกษา แต่ว่าในพระราชบัญญัติของเรา
 ไม่ได้รองรับรัฐธรรมนูญฉบับนั้น กลับเป็นการโต้แย้งว่าไม่ต้องมีเงื่อนไขอะไรเลยเมื่อมีสัญชาติ
 ไทยแล้วก็ได้รับสิทธิ์ทุกอย่างทุกประการ ก็เป็นอันว่าไปขัดกับมาตรา 5 ซึ่งมาตรา 5 ของรัฐ-
 ธรรมนูญนั้นบอกว่า ถ้ากฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญก็เป็นอันว่าบังคับไม่ได้ เพราะฉะนั้น
 กระผมเกรงว่าถ้าใช้คำพูดว่า ผู้มีสัญชาติไทยโดยกำเนิด เพียงแค่นี้จะเป็นการขัดอันนี้กระผม

กราบเรียน แล้วก็ยังไม่เห็นมีฝ่ายท่านผู้ใดที่จะชี้แจงให้กระผมพอฟังได้ว่าไม่เป็นการขัดแย้ง นี้
ข้อ 1 ครับ

ประเด็นที่ 2 ก็คือว่า ถ้าเราบัญญัติเพียงแค่นั้นจะไม่เป็นการสนับสนุนหลักการที่เรามีมา
แต่ก่อนแล้ว คือหลักการที่เราจะประสมประสานคนทั้งหลายในชาติไทยนี้ให้มีเอกลักษณ์เป็นไทย
เราได้ถือหลักการศึกษามานานแล้วว่าบุคคลต่างดาวซึ่งมีลกที่ เกิดในพระราชอาณาจักรไทยนั้นถือ
ว่าเป็นสัญชาติไทย แต่ว่าประเทศของบิดานั้นถือว่าบุตรที่เกิดขึ้นมานั้น เป็นคนในสัญชาติของพ่อก็
เป็นอันว่าบุคคลที่เกิดในสัญชาติไทยนั้นได้ถือ 2 สัญชาติ ถือว่าเป็นสัญชาติไทยใบหนึ่งและถือ
สัญชาติของพ่ออีกใบหนึ่ง ในกรณี 2 สัญชาติเช่นนี้ เรามีปัญหาเกิดขึ้นมากมาย แม้แต่ในประเทศ
ใกล้ ๆ เคียง ๆ ของเรานี้ก็มีปัญหามาก ในระหว่างคนถือ 2 สัญชาตินี้ แต่ประเทศไทยของ
เรานั้นไม่มี ไม่มีปัญหา ที่ไม่มีปัญหา ก็เพราะว่าถือหลัก 2 ประการ คือ

ประการที่ 1 หลักให้การศึกษา คนที่เกิดในราชอาณาจักรไทยนี้ต้องได้รับการศึกษาถ้า
ได้รับการศึกษาเต็มที่แล้วก็จะมีความประสมประสานเป็นไทยมากขึ้น นี้เราถือหลักการอย่างนี้
ตลอดมา แต่ว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่ถือหลักอันนี้ เด็กที่เกิดขึ้นในเมืองไทยแม้จะไปอยู่ต่างประเทศ
ไม่ได้มีข้อผูกพันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยในเรื่องความเป็นเอกลักษณ์ของไทย แต่แก้ก็มีสิทธิ์ที่จะเป็น
เจ้าของโรงเรียนเอกชนได้ กระผมจึงเห็นว่าถ้าเราทำเช่นนั้น หลักการที่เราประสมประสาน
ชาติไทยให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้ โดยถือหลักการศึกษานั้นเราก็ตึงไปเสีย อันนี้กระผมจึงเห็น
ว่าถ้าเราไม่บัญญัติอย่างนั้นก็ขัดต่อหลักการ หลักการที่เรียกว่าการศึกษาเป็นการยอมจิตใจใน
การที่จะประสมประสานเอกลักษณ์ไทยให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ต้องมีปัญหาเหมือนกับชาติอื่น
เขา อันนี้เราเคยกระทำมาแล้ว แต่กฎหมายฉบับนี้กลับไม่ทำ กระผมจึงเห็นว่ามันเป็นการขัด นี้
อันที่ 1

หลักการอันที่ 2 ที่กระผมกราบเรียนก็คือว่า การอาชีพในการสงวนอาชีพไว้ให้แก่คนไทย
นั้น น่าจะได้สงวนเอาไว้ ผลแห่งการที่เราไม่สงวนมาตามพระราชบัญญัติสงวนอาชีพแต่ก่อนนั้น
รัฐบาลหลัง ๆ ไม่ได้สนับสนุนหลักการอันนี้ ทำให้อาชีพของคนไทยนี้ค่อยแคบไป ๆ ในที่สุดปัญหา
ที่รัฐบาลถือสำคัญมากกว่า ทำให้ไม่จริงมีคนจนถึง 10 ล้านคนนั้น ก็เป็นสาเหตุอันหนึ่งที่เราไม่สงวน
อาชีพเอาไว้ ทำให้คนในชาติที่มีวัฒนธรรมแข็งกว่าชนพื้นเดิมที่มีวัฒนธรรมอ่อนนี้ให้แพ้เปรียบไป
ทุกที่ครับ ถ้าบรรดาท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายไม่มีหลักเกณฑ์อะไรไว้ช่วยเหลือผู้ที่มีวัฒนธรรมอ่อนซึ่ง
โดยมากก็เป็นชนพื้นเดิม ถ้าท่านไม่ช่วยเหลือเขาอย่างนี้ เขาจะเป็นคนต่ำต้อยตลอดไปครับ
เพราะฉะนั้นกระผมจึงนึกว่ากฎหมายฉบับนี้ควรจะได้มีโอกาสหวงห้าม อย่างที่ท่านผู้มีเกียรติได้
กล่าวมาแล้วนี้ครับ

ประเด็นที่ 3 กระผมกราบเรียนท่านผู้มีเกียรติว่า น่าจะได้วินิจฉัยอีกครั้งหนึ่งว่าที่
กระผมขอเดิมนานน่าจะจะเป็นไปได้ น่าจะเป็นมาตรการที่เราควรจะได้บัญญัติเอาไว้ ไม่น่าจะเปิด
กว้างจนเกินไปจนทำให้ลูกหลานของเราค่อยตกต่ำไปเรื่อย ๆ จนน่าสงสารมากครับ ที่ท่านผู้มี

เกียรติบางคนบอกว่าไม่ใช่ ถือว่าเป็นคนไทยด้วยกันแล้วก็น่าจะช่วยเหลือกันไป กระผมก็บอกว่าใช่ครับต้องช่วยเหลือกันนะแต่ต้องให้มีการประสมประสานกัน ไม่ใช่ว่าพวกเราค่อยหายไป ๓ เหมือนอาณาจักรน่านเจ้า หายไปๆ จนไม่มีเหลืออยู่แล้วครับ และประเทศทุกวันนี้หลายประเทศครับ กระผมก็เป็นห่วงเหลือเกินว่ามันจะมีประวัติศาสตร์ซ้ำรอย แม้กระทั่งทุกวันนี้ครับ แยกปาเลสไตน์ก็ยังแพ้ยิวอิสราเอลโดยเรียกว่า นำขึ้นตาดานเหลือเกิน ช่วยตัวเองไม่ได้เลยครับ ที่นี้ปัญหาวัฒนธรรมแข็งในประเทศไทยนี้เรากำลังเผชิญอยู่ ถ้าเราไม่ช่วยเหลือผู้ที่มีวัฒนธรรมอ่อนซึ่งเป็นพื้นเดิมของเราแท้ๆ แล้ว กระผมเกรงเหลือเกินว่าประวัติศาสตร์ของเราจะซ้ำรอยอีกครั้ง นี้กระผมกราบเรียนในเรื่องประเด็นที่ 3 ว่าเราควรจะสงวนไว้ กระผมขอกราบเรียนเพียงแค่นี้ครับ ขอขอบพระคุณครับ

(ร้อยตำรวจโท ณรงค์ เทวคุปต์ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระผมก็คิดว่าเราได้อภิปรายกันมานานแล้ว เมื่อวานก็ตั้งนานแล้วครับ มีอะไรประท้วงหรือเปล่าครับ

ร้อยตำรวจโท ณรงค์ เทวคุปต์ (อุบลราชธานี) : ครับ ความจริงไม่คิดจะประท้วงครับ แต่เมื่อท่านประธานถามอย่างนี้ ผมต้องประท้วง แล้วผมจำเป็นต้องประท้วงท่านประธานด้วยว่า ท่านประธานถ้าจะทำตัวให้เกิดขาดนะครับ ก็ควรทำให้เหมาะสมกับกาลเทศะ ผมมีความเห็นใจเหมือนกันว่ากฎหมายฉบับนี้ต้องมีความเร่งด่วน แต่ว่าบางสิ่งบางอย่างเราต้องพิจารณากันพอสมควรนะครับ ในเมื่อผมยังอภิปรายค้างอยู่จากเมื่อคราวที่แล้วนี้ แล้วทำความเข้าใจกับคณะกรรมการนี้ ท่านประธานก็น่าจะให้โอกาสผม ผมขอประท้วงท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมก็คิดว่าเราอภิปรายกันมานานแล้วครับ แล้วเมื่อคุณผู้แปรญัตติกี่ได้สรุปแล้ว ผมอยากจะขอมติครับ คือการแก้ไขมีอยู่ 2 คณะ คือ ความเห็นคณะกรรมการส่วนใหญ่ได้แก้ไขไป ที่นี้มีการแก้ไข 2 ท่าน คือ คุณบุญเกิดและคุณหล่อม 2 ท่านได้ขอแก้ไข ฉะนั้นผมเองก็อยากจะขอมติจากที่ประชุมว่า ท่านผู้ใดเห็นความร่างของคณะกรรมการส่วนใหญ่ที่ได้แก้ไขไปแล้ว ขอให้ยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ 70 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแก้ไขของคุณบุญเกิดและของคุณหล่อม ขอให้ยกมือขึ้นครับ

(สมาชิกยกมือ 1 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นด้วยกันกับร่างของคณะกรรมการเสียงข้างมากมี 70 ท่าน ไม่เห็นด้วยกับเสียงข้างน้อยมี 1 ท่านครับ ก็เป็นอันว่าผ่านไป ขอเชิญท่านเลขาธิการดำเนินการได้ มาตรา 20 ต่อ

พลตรี กระจวี สุทัศน์ ณ อยุธยา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา 20 มาตรา 21 และมาตรา 22 ไม่มีการแก้ไข มาตรา 23 มีการแก้ไข หมวด 3 การบริหารและการควบคุมโรง-

เรียน ไม่มีการแก้ไข มาตรา 24 ไม่มีการแก้ไข มาตรา 25 มีการแก้ไข มาตรา 25 ตรี คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา 25 ตรี คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา 26 มีการแก้ไข มาตรา 27 ไม่มีการแก้ไข

ร้อยตำรวจโท ณรงค์ เทวคุปต์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม ร้อยตำรวจโท ณรงค์ เทวคุปต์ พรรคประชาธิปัตย์ จากอุบลราชธานี ก่อนที่จะผ่านมาตรา 25 นี้ครับ กระผมยกมือ ท่านก็ชี้ไม้หันหน้าครับ กระผมใคร่ย้อนมาสู่มาตรา 25 ตรี

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ มาตรา 25 ตรี

ร้อยตำรวจโท ณรงค์ เทวคุปต์ (อุบลราชธานี) : ครับ คือมาตรา 25 ตรี นี้กระผม เห็นว่ามันเป็นอำนาจที่กฎหมายจะไปก้าวก้าวกิจการของเอกชน ซึ่งเขาดำเนินงานในด้านที่จะให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ ในเรื่องกิจการของโรงเรียนเอกชนนั้น กระผมคิดว่าคณะกรรมการอำนวยการ ซึ่งกฎหมายไประบุว่า เขาจะต้องมีวาระอยู่เท่านั้นเท่านั้น จะต้องมีความสมัครใจต่าง ๆ เหล่านี้ กระผมคิดว่าเราน่าจะพิจารณาให้รอบคอบว่า ใ้มันเป็นเรื่องของทางราชการ หรือว่าเป็นเรื่องของทางเอกชนครับ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ถ้าเราจะเปรียบว่าธุรกิจของเอกชนนั้นก็เหมือนกับบริษัทใดบริษัทหนึ่ง การที่เขาจะมีคณะกรรมการอำนวยการต่าง ๆ นั้น เขาก็เลือกตั้งจากบุคคลนั้นครับที่เขาเห็นว่าจะทำให้เกิดประโยชน์กับบริษัทหรือกิจการของเขา นั้นประการที่ 1

ประการที่ 2 เขามองเห็นว่าบุคคลใดก็ตามที่เป็นคณะกรรมการหรือผู้บริหารของกิจการนั้น ๆ กระทำตัวไม่เหมาะสมหรือไม่สามารถจะผลักดันให้บริษัทหรือกิจการนั้นดำเนินการไปได้ ก็เป็นหน้าที่ที่เขาจะปลดออกตามวาระ ซึ่งเป็นกิจการของเอกชน กระผมเห็นว่ากฎหมายนี้ไม่น่าจะเข้าไปก้าวก้าวในกิจการของเอกชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมมีความรู้สึกอย่างหนึ่งว่ารัฐบาลเองก็พยายามที่จะเข้าไปก้าวก้าวในกิจการของเอกชนลักษณะที่มากเกินไป แล้วโรงเรียนเอกชนนั้นก็ได้รับการรังแกมาแล้วครั้งหนึ่งจากร่างแก้ไขประมวลรัษฎากรที่ไปเรียกเก็บภาษีจากโรงเรียนเอกชน ครั้งนั้นก็ผอญว่ากระผมได้เป็นคณะกรรมการประมวลรัษฎากรนั้น ก็ได้ชี้ชัดขวางไว้จนถึงต้องมีการแก้ไขกันใหม่ เพราะฉะนั้นเมื่อกระผมมามองเห็นอย่างนี้ แล้วกระผมพยายามต่อสู้ที่จะให้โรงเรียนเอกชนนั้นสามารถที่จะบริการกับประชาชนคนไทยให้เยาวชนของชาติมีประสิทธิภาพโดยที่รัฐไม่ต้องไปแบกภาระมาก เพราะฉะนั้นในประเด็นที่กระผมได้ชี้คัดค้าน แล้วก็เห็นว่าควรจะต้องตัดทิ้งทั้งมาตรานั้น เป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่งที่รัฐจะเข้าไปก้าวก้าวในกิจการเอกชน กระผมมีเหตุผลเพียงเท่านั้นครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับคุณป๋อจะ

นายป๋อจะ เกสรทอง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ก่อนที่จะผ่านมาตรา 25 ตรีนี้ครับ กระผมก็ขอคัด (5) "หรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย" ก็ให้เป็นไปสอดคล้องกับมติของสภานี้ได้คัดในมาตรา 10 (7) ออกนะครับ อันนี้ก็ขอกราบเรียนให้ตัดไป

เสีย เพื่อจะสอคล้องต้องกันนะครับ ที่นี้กระผมก็อยากจะประทานกราบเรียนชี้แจงท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้อภิปรายเมื่อกันว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะไปก้าวก่ายกับเอกชนในการบริหารกิจการโรงเรียน ซึ่งตามมาตรา 25 ใหม่นั้น กระผมขอประทานกราบเรียนว่าในร่างพระราชบัญญัติ มาตรา 25 ใหม่นั้นไม่ได้มีเจตนาที่จะไปก้าวก่ายเอกชนนะครับ เรามีคณะกรรมการอำนวยการก็เพื่อจะบริหารโรงเรียน ซึ่งเป็นเรื่องใหม่ขึ้นมาเพราะว่าปัญหาของโรงเรียนราชฎะนั้นเราต้องเป็นที่ยอมรับว่ามีปัญหาอยู่มากมาย เพราะฉะนั้นการที่ได้มีบัญญัติคณะกรรมการอำนวยการขึ้นนั้นก็เพื่อจะได้ช่วยในการบริหารโรงเรียน ตลอดจนการให้ความเป็นธรรมในระหว่างครูก็ดี ระหว่างผู้ปกครองนักเรียนก็ดี ตลอดพร้อมกันนั้นกระทรวงศึกษาธิการก็ไม่ได้เข้าไปสอดแทรกที่จะไปมีการควบคุม เพียงแต่ไปร่วมให้ข้อคิดเห็นเสนอแนะในรูปของคณะกรรมการอำนวยการเท่านั้นนะครับ กระผมก็ขอประทานกราบเรียน กระผมเชื่อว่าท่านผู้แปรญัตติก็น่าจะไม่ได้จิตใจอะไรมากมายในเรื่องนี้ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับคุณณรงค์

ร้อยตำรวจโท ณรงค์ เทวคุปต์ (อุบลราชธานี) : ครับ ท่านประธานครับ กระผมก็ขอเพิ่มเติมอีกนิดครับ คือเราน่าจะแยกกันได้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้นะครับว่า เราก็มีคณะกรรมการศึกษาเอกชน ซึ่งกฎหมายฉบับนี้จะต้องไปควบคุมโรงเรียนเอกชนหรือสถานศึกษาของเอกชน ที่นี้เราพิจารณาแยกกันว่าคณะกรรมการอำนวยการตามมาตรา 25 เป็นเรื่องของการบริหารภายในที่จะให้กิจการเขาได้กำไร ขาดทุนหรืออะไรต่าง ๆ แต่ว่าเขาจะบริหารให้ใ้กิจการกำไรขาดทุนอย่างไรก็ตาม เขาก็ต้องอยู่ในการควบคุมของคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อันนี้กระผมใคร่จะแยกกันอย่างนี้ เพราะฉะนั้นมาตราที่กระผมเสนอว่าควรจะต้องตัดทิ้งทั้งมาตรา 25 ใหม่นี้ครับ ก็เพราะเหตุว่ามันจะเป็นการรังแกโรงเรียนเอกชนมากเกินไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญครับกรรมาธิการ

นายวิจารณ์ ก้องสมุทร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม วิจารณ์ ก้องสมุทร กรรมาธิการ ได้ฟังท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติแล้วด้วยความเคารพนะครับ เนื่องจากว่าในมาตรา 24 และมาตรา 25 ใหม่นั้น พระราชบัญญัติของโรงเรียนเอกชนต้องการที่จะให้กรรมการชุดหนึ่งมาช่วยบริหารงานโรงเรียน เพราะปกติโรงเรียนบริหารโดยผู้จัดการหรือเจ้าของคนเดียวแล้วปรากฏว่าบริหารงานเป็นไปด้วยความไม่เรียบร้อยหรือไม่ดีเท่าที่ควร จึงเห็นสมควรให้มีคณะกรรมการอำนวยการ คณะกรรมการอำนวยการนี้ไม่ใช่มาจากเจ้าหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการเท่านั้น ส่วนใหญ่แล้วเป็นผู้รับใบอนุญาตหรือเรียกว่าเจ้าของหรือผู้จัดการเป็นผู้แต่งตั้งขึ้นมาทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นการที่จะขัดหรือทำให้การบริหารงานของเขา ซึ่งเขาลงทุนนั้นก็คงจะไม่ขัดข้องเพราะเหตุว่าตัวผู้รับใบอนุญาตเป็นผู้สรรหามา และถ้าหากว่าเป็นผู้แทนของผู้ปกครองหรือประเภทผู้แทนครู ถ้าหากว่าอยู่นานแล้วนักเรียนอาจจะออกไปก็ไม่ใช่ผู้แทนของผู้ปกครองหรือครูอาจจะออกไปเพราะฉะนั้นก็กำหนดไว้ว่า ให้มีอายุอยู่ได้เพียง 2 ปี ถ้า

หากว่ามีความสามารถอีกก็ต่อได้อีกครับ เพราะฉะนั้นกรรมการก็เลยมองเห็นว่าการที่มีกรรมการอำนวยการขึ้นมาจะช่วยให้การบริหารโรงเรียน ซึ่งบางแห่งนั้นต้องพึ่งพาอาศัยอย่างมาก เพราะเหตุว่าผู้จัดการหรือเจ้าของนั้นอาจจะขาดความสามารถหรือความรู้สึกรู้สึกคิดทางการบริหารทางการศึกษา ขอบิพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผ่านนะครับ เอามีอะไรคุณณรงค์

ร้อยตำรวจโท ณรงค์ เทวคุปต์ (อุบลราชธานี) : มีสิครับท่านประธาน ก็ในเมื่อกระผมยังติดใจก็ต้องมีนะครับ คือมาตรา 25 ในตัวมาตรานี้ละครับ เขาก็มีกฎหมายรองรับคณะกรรมการอำนวยการที่กฎหมายบอกว่า จะต้องเป็นบุคคลอย่างนั้น วิธีการอะไรต่าง ๆ อยู่แล้วแต่คณะกรรมการไปเพิ่มมาตรา 25 ทวินี้ พูดย่าง ๆ ว่าลักษณะเป็นการก้าวก่าภายใน ซึ่งเขาจะแต่งตั้งกรรมการอำนวยการ เขาก็ปึกได้ันะครับ วิธีการเขาจะเลือกกรรมการมีคุณสมบัติอย่างไรของเขาก็ได้ซึ่งไม่ไปขัดกับกฎหมายใหญ่ อันนี้กระผมก็ขอยืนยันความเห็นไว้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับกรรมการ

นายขุนทอง ภูพิวเคื่อน (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมขออนุญาตชี้แจงในนามคณะกรรมการตั้งนี้ครับ ในมาตรา 25 นั้น องค์ประกอบของคณะกรรมการอำนวยการ มีวรรคหนึ่งเขียนไว้ว่า "และบุคคลอื่นซึ่งผู้รับใบอนุญาตแต่งตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคน" ดังนั้นมาตรา 25 ทวิ มาตรา 25 ตรี ก็เขียนรองรับกับบุคคลอื่นซึ่งผู้รับใบอนุญาตแต่งตั้ง หมายความว่า ผู้รับใบอนุญาตมีสิทธิแต่งตั้งกรรมการไม่น้อยกว่า 5 คนเข้าไปเป็นคณะกรรมการอำนวยการคณะนี้ สำหรับมาตรา 25 ทวิ กับมาตรา 25 ตรี เป็นเครื่องมือที่มอบอำนาจให้ผู้รับใบอนุญาตซึ่งตั้งกรรมการอำนวยการ 5 คนนั้นจะพิจารณาว่าคนใดมีความประพฤติเหมาะสมที่จะเป็นกรรมการอำนวยการหรือไม่ หรือว่าผู้จัดตั้งตั้ง 5 คนแล้วคิดอยากจะกลั่นแกล้งไล่ออกเมื่อไรก็ต้องอยู่ในเงื่อนไขของมาตรา 25 ตรี เพื่อให้ทั้ง 2 ฝ่ายทั้งผู้ตั้งและผู้เป็นกรรมการอำนวยการ 5 คนนั้นมีอำนาจต่อรองซึ่งกันและกันโดยอาศัยบทบัญญัติของกฎหมายไม่ได้มีเจตนาเข้าไปแทรกแซงกิจการของโรงเรียนแม้แต่ประการใดครับ ขอเรียนชี้แจงเจตนารมณ์ของกฎหมายมาตรานี้ดังที่กราบเรียนมาแล้ว

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : อย่างนั้นผมว่าก็ไม่ต้องขอมติ ขอบคุนมากครับ ก็มีของคุณบัญญัติ ผมคิดว่าคงไม่มีใครติดใจนะครับ

นายบัญญัติ เกสรทอง (ประธานคณะกรรมการ) : ขอคณะกรรมการตัดให้สอดคล้องกับมาตรา 10 เท่านั้นละครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญท่านเลขาธิการดำเนินการต่อ

พลตรี กระจวี สุกทัศน์ ณ อยุธยา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา 26 มีการแก้ไขมาตรา 27 ไม่มีการแก้ไข มาตรา 27 ทวิ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

นายบุญช่วย สังข์ศรี (กรุงเทพมหานคร) : กระผม นายบุญช่วย สังข์ศรี พรรค

ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร มาตรา 27 ทวินี้ ท่านประธานที่เคารพ กระผมมองแล้วเห็นว่าอันนี้กระผมจะขออ่านให้ฟังก่อนนะครับ "ในการประชุมของคณะกรรมการอำนวยการ ถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม" อันนี้กระผมเห็นว่าเป็นการที่จะลิดรอนเสรีภาพของท่านกรรมการผู้นั้นจนเกินไป เพราะว่าคำว่า "ผู้มีส่วนได้เสีย" นั้นเป็นคำที่กว้าง ผู้มีส่วนได้เสียนี้มีทั้งโดยตรงและทางอ้อม เราจะเห็นได้ว่าประมวลกฎหมายแพ่งนั้น เรื่องเกี่ยวกับบริษัทนั้นกรรมการผู้มีส่วนได้เสียเขาห้ามแค่นี้ไม่ให้ออกเสียงเท่านั้นเองไม่ถึงกับห้ามไม่ให้เข้าที่ประชุม อันนี้กระผมคิดว่าถ้าหากมีการแก้ไขให้สอดคล้องก็จะเป็นการดีแต่ว่าจะมาแก้ไขในขั้นนี้ก็คงไม่ทันการแล้วครับ กระผมคิดว่าถ้าหากตัดออกก็จะมีผลเป็นบวกมากกว่าลบ เพราะว่าถ้าเรานำคำว่า "ผู้มีส่วนได้เสีย" ในมาตรา 27 ทวิ นี้มาเปรียบเทียบกับมาตรา 26 (2) เราจะเห็นได้ว่าที่มีถ้อยคำว่า "พิจารณาวินิจฉัยคำร้องทุกข์ของครู นักเรียนหรือผู้ปกครองของนักเรียน" แค่นี้เรานำมาปรับเท่านั้นเปรียบเทียบกับนี้เราก็จะเห็นว่าผู้มีส่วนได้เสียนี้ กระผมคิดว่ามีทั้งโดยตรงและทางอ้อม ถ้าหากเป็นคุณครูผู้นั้นผู้มีส่วนได้เสียก็ไม่น่าจะจะมีสิทธิเข้าที่ประชุม เพราะว่าจะทำให้เกิดการเกรงอกเกรงใจกัน แต่ในกรณีที่ถ้าหากเป็นนักเรียนของคุณครูผู้นั้น คุณครูผู้นั้นก็น่าจะมีสิทธิเข้าที่ประชุมด้วย ถ้าหากไปเปรียบเทียบกับประมวลกฎหมายแพ่งแล้วก็น่าจะว่าไม่มีสิทธิออกเสียงมากกว่า ไม่ใช่ไปห้ามเด็ดขาดว่าห้ามไม่ให้เข้าที่ประชุม แต่ว่ากระผมก็กราบเรียนแล้วว่าถ้าจะให้มีการแก้ไขแบบนี้ก็ไม่ทันการเสียแล้ว ก็มีทางเดียวที่ว่าจะรับหรือไม่รับเท่านั้นเอง ทีนี้ถ้าเปรียบเทียบกับ (3) แล้วเราจะเห็นได้ว่ามีถ้อยคำว่า "เสนอความเห็นและให้คำแนะนำแก่ผู้รับใบอนุญาตเกี่ยวกับนโยบายและการดำเนินงานของโรงเรียน" อันนี้กระผมคิดแล้วเห็นว่าถ้าหากในคณะกรรมการอำนวยการนั้นมีกรรมการอำนวยการท่านใดเสนอความเห็นและให้คำแนะนำขึ้นมา ผู้รับใบอนุญาตหากว่าเป็นกรรมการอีกคนหนึ่งผู้มีส่วนได้เสียแทนที่จะเข้าไปชี้แจงเกี่ยวกับนโยบายและการดำเนินงานของโรงเรียนนั้นกลับว่าเข้าไปชี้แจงก็ไม่ได้ เพราะว่าคิดที่ว่าตัวเองนั้นมีส่วนได้เสียก็ห้ามไม่ให้เข้าที่ประชุมเลย ซึ่งกระผมเห็นว่าไม่ควรห้ามเข้าที่ประชุม แต่ว่าควรห้ามไม่ให้ออกสิทธิออกเสียง แต่ว่าเนื่องจากกระผมกราบเรียนแล้วว่าถึงขั้นนี้แล้วก็ยังมีทางเดียวจะรับหรือไม่รับ แต่กระผมเห็นว่าถ้าตัดมาตรานี้ออก มาตรา 27 ทวิ ก็จะมีประโยชน์มากกว่าครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับกรรมาธิการครับ

นายณรงค์ บุญสิทธิ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายณรงค์ บุญสิทธิกรรมาธิการ กระผมใคร่ขอขอบคุณท่านสมาชิกผู้มีความคิดเห็น แต่ว่าท่านอาจจะลืมนึกไปให้มันลึกซึ้งกว่านั้น คือในกรณีอย่างนั้นมันเทียบเคียงได้กับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หรือกฎหมายแพ่งอะไรอย่างนี้ ก็ถูกของท่านอยู่ คำว่า "ผู้มีส่วนได้เสีย" เราแยกออกเป็นผู้มีส่วนได้ กับ ผู้มีส่วนเสีย ได้อะไร ได้ประโยชน์ เสียอะไร เสียประโยชน์ เมื่อมีส่วนได้และ

ส่วนเสีย ถ้าหากว่าเราปล่อยให้บุคคลที่มีส่วนได้และส่วนเสียเข้ามานั่งอยู่ความยุติธรรมจะไม่มี คณะกรรมการได้มองเห็นว่าโรงเรียนเอกชนนั้นทั้ง ๆ ที่ว่าเป็นโรงเรียน แต่ว่าเราก็ต้องการ ให้เกิดความเป็นธรรมต่อสังคมเหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงเขียนไว้ว่า ถ้าหากว่ากรรมการท่าน ใดมีส่วนได้และส่วนเสีย คัดท่านออกไปเสียอย่าให้ท่านเข้ามานั่งอยู่ เพื่อที่ว่ากรรมการที่ไม่มี ส่วนได้เสียจะได้พิจารณาด้วยความเป็นธรรมก็น่าจะพอแล้วครับ ขอบพระคุณมากครับ

นายบุญช่วย สังข์ศรี (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายบุญช่วย สังข์ศรี พรรคประชากรไทย กรุงเทพมหานคร ดังกี่กระผมกราบเรียนนะครับว่า "ผู้มีส่วนได้ เสีย" นั้นเป็นคำกว้าง ไม่ใช่หมายถึงตนเองเท่านั้น นักเรียน หรือเป็นผู้ปกครองของนักเรียน ก็ถือว่าตนเองแม้จะคุณครูหรือเป็นผู้ปกครองก็เป็นผู้มีส่วนได้เสียเหมือนกันครับ แต่ที่ว่าเมื่อเข้า มานั่งในที่ประชุมแล้วจะเกิดการเกรงอกเกรงใจกัน เกิดการประจบประแจงกันนั้นกระผมเห็นว่า กรรมการถึงขนาดเป็นท่านกรรมการอำนวยการนี้ครับ ต้องเป็นผู้ที่มีสติปัญญา มีความกล้าหาญพอ สมควรนะครับ ไม่ใช่เพียงแค่เห็นว่าผู้มีส่วนได้เสียมานั่งหรือมาสั่งเหตุการณ์แค่นั้น ก็เกิดการ เกรงอกเกรงใจกัน ทำให้เสียรูปคดีหรือเสียรูปการณ์อะไร กระผมคิดว่าคงไม่ถึงกับขั้นนั้นนะ ครับ อันนี้กราบขอบพระคุณนะครับ

นายพร ศรีไตรรัตน์ (ตรัง) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพร ศรีไตรรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง พรรคกิจสังคม กระผมเห็นว่าในมาตรา 27 ทวิก็เป็นความ ปราปรณาติของคณะกรรมการ แต่ว่าจากความปราปรณาติอันนี้ รู้สึกว่าทำให้เกิดความคับแค้น หรือความไม่คล่องตัวในการปฏิบัติของคณะกรรมการอำนวยการ ปัญหาต่าง ๆ ของโรงเรียนที่ เราอยากจะให้มีความก้าวหน้าหรือให้เป็นไปได้ด้วยดีนั้น ก็เข้าใจว่าวัตถุประสงค์ที่เราได้ให้มี คณะกรรมการอำนวยการขึ้นมา เพราะต้องการจะแก้ปัญหานั้นนั้น ที่นี้การให้มีสิ่งที่ไปกำหนด เงื่อนไขต่าง ๆ เอาไว้ก็ทำให้วิธีปฏิบัติหรือลู่ทางในการดำเนินการ แทนที่จะกว้างก็กลายเป็น เรื่องของความคับแค้น กระผมใคร่จะขอกราบเรียนว่าปัญหาต่าง ๆ ที่จะมีนั้น ในเมื่อเรามีคณะ กรรมการอำนวยการแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปกำหนดกฎเกณฑ์อย่างหนึ่งอย่างใดเอาไว้ ควร จะเปิดโอกาสให้คณะกรรมการอำนวยการพิจารณาดูหน้าถอยหลังยึดหยุ่นกันได้พอสมควร การ ที่จะไปเขียนไว้แบบนี้ จะทำให้คณะกรรมการอำนวยการแก้ปัญหามาไม่ได้ บางทีอาจจะให้เขา เข้าฟังในกรณีที่เป็น ใครจะไปคิดพยากรณ์เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ว่าเป็นเรื่องอย่างนั้นเรื่อง อย่างนั้นจะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนั้นที่จะไปคิด ปัญหาที่มันจะเกิดขึ้นในอนาคตมันเป็นสิ่งที่เรา กำหนดหรือจะไปคาดคะเนไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็จะเปิดโอกาสกว้าง ๆ ไว้สำหรับคณะกรรมการ อำนวยการที่จะได้พิจารณาเพื่อให้เกิดความคล่องตัว ในการจะดำเนินงานเพื่อผลประโยชน์ของ โรงเรียน เพราะฉะนั้นกระผมเห็นด้วยกับเพื่อนสมาชิกที่เสนอว่าก็ควรจะได้มีมาตรา 27 ทวิ นี้ไว้ก็จะเกิดประโยชน์กับโรงเรียนมากกว่า และจะเกิดประโยชน์กับคณะกรรมการอำนวยการ มากกว่า เพราะเหตุว่าจะได้มีความคล่องตัวจะได้มีความกว้างในการที่จะใช้ดุลพินิจในการ

พิจารณา กฎเกณฑ์ต่าง ๆ นั้นถ้าหากว่าเราพยายามเขียนไว้มากเกินไปแทนที่เราจะได้ผลมากก็กลับจะได้ผลน้อย เพราะฉะนั้นกระผมก็ใคร่จะขอกราบเรียนต่อคณะกรรมการว่าโปรดได้ทบทวนดูว่าถ้าหากเราเอาออกมาตรา 27 ทวิ นั้น จะเกิดผลดีที่กว่า หรือว่าถ้าหากเอาไว้จะได้ผลดีกว่า ก็ใคร่จะขอให้พิจารณาทบทวนด้วย กระผมใคร่จะขอประทานกราบเรียนอย่างนี้ ขอขอบพระคุณ

นายบัญญัติ เกสรทอง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมบัญญัติ เกสรทอง ประธานคณะกรรมการ กระผมอยากจะขอประทานกราบเรียนอย่างนี้ครับ ว่า ในมาตรา 27 ทวิ นั้น ซึ่งเราได้บัญญัติไว้แต่เพียงแต่กรรมการผู้ซึ่งมีส่วนได้เสีย แล้วในกรณีเรื่องที่ท่านเป็นผู้เสนอหรือผู้ยื่นในกรณีที่มีประชุมเรื่องนั้น ซึ่งท่านจะต้องไปดูมาตรา 25 ว่า กรรมการนั้นมีใครบ้าง กรรมการมาจากผู้แทนครูก็มี ใช้ใหม่ครับ ผู้ปกครองนักเรียนก็มี ที่ประกอบขึ้นเป็นกรรมการในกรณีที่กรรมการผู้ยื่นนั้นอาจจะเป็นคนยกปัญหา เรื่องนั้นขึ้นมาระหว่างครูกับเจ้าของโรงเรียนอะไรในกรณี หรือกับผู้ปกครองอย่างนี้ เพราะฉะนั้นในการพิจารณาในเรื่องนั้นเราก็เพื่อให้ความเป็นธรรมในฐานะเป็นกรรมการยังได้เปรียบเข้าไปพิจารณาเรื่องซึ่งตัวเป็นผู้เสนอ กระผมคิดว่ามันจะไม่ขาดความเป็นธรรม คณะกรรมการจึงเห็นว่าถ้าหากว่าเป็นกรณีอย่างนี้กรรมการผู้ยื่นก็ไม่แน่ว่าจะเข้าประชุมในเรื่องนั้น ไม่ได้ห้ามไปทั้งหมดว่าไม่ให้เข้าประชุม แต่ไม่ให้ประชุมในกรณีที่ตัวเป็นเจ้าของเรื่องเป็นผู้ที่ได้ประโยชน์หรือเสียประโยชน์ อันนี้ที่บัญญัติอย่างนั้นเพื่อรักษาความเป็นธรรม เพราะเราอย่าลืมว่ามาตรา 25 นั้นกรรมการมาหลายลักษณะ มาจากผู้ได้รับแต่งตั้ง 8 คน จำนวนผู้แทนครูในโรงเรียน ผู้แทนผู้ปกครองนักเรียนอะไรเหล่านั้นครับ เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าการบัญญัติไว้น่าจะเป็นประโยชน์และความเป็นธรรมแก่ผู้ที่จะมีส่วนได้เสียที่จะเสียประโยชน์ในเรื่องอย่างนี้ กระผมคิดว่าไม่น่าจะเป็นเรื่องที่เสียหาย เพราะเราไม่ได้ห้ามทั้งหมดครับ ห้ามในเฉพาะกรณีที่กรรมการผู้ยื่นนั้นอาจจะยกปัญหาเรื่องนี้เข้ามาเป็นผู้กล่าวโทษ แต่เสร็จแล้วกล่าวโทษเขาแล้วยังกลับไปนั่งพิจารณาเองเสียอีกอย่างนี้ครับ กรณีอย่างที่บัญญัติไว้อย่างนั้น กระผมคิดว่ามันน่าจะเกิดประโยชน์นะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ คุณสีหนาท

นายสีหนาท ภาษา (ชัยภูมิ) : ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎรที่เคารพ กระผมได้ฟังท่านกรรมการอธิบายเมื่อก่อนก็ยิ่งข้องใจใหญ่เลยครับ กระผมขอเรียนอ่านให้ฟังอีกครั้งหนึ่งครับ มาตรา 27 ทวิ "ในการประชุมของคณะกรรมการอำนวยการ ถ้ามีการพิจารณาเรื่องใด กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้ยื่นนั้นไม่มีสิทธิเข้าที่ประชุม" ครับ กระผมฟังดูแล้วคลางแคลงใจนะครับ กรรมการชุดนี้เป็นกรรมการที่จะให้คุณ ให้โทษ ให้ประโยชน์ต่อสถานศึกษาเหล่านั้น ถ้าหากมีส่วนพัวพันกรรมการท่านนั้นน่าจะได้มีโอกาสเข้าไปชี้แจงแถลงในที่ประชุมได้อย่างชัดเจน คนเรา ท่านประธานครับ มันเข้าใจผิดกันได้ครับ เข้าใจไขว้เขวกันได้ เข้า-

ใจไม่ถูกต้องกันได้ ถ้าหากเขาได้เข้าไปนั่งอยู่ ณ ที่นั้น อธิบายให้เขาฟังว่าเรื่องเป็นอย่างนี้ ๆ ก็น่าจะเข้าใจกันได้แจ่มชัด กระผมเชื่อว่าการที่จะให้กรรมการ เข้าไปมีส่วนมีสิทธิเข้าที่ประชุมจะเป็นประโยชน์ แต่สำหรับการลงคะแนนนั้นไม่น่าจะเป็นสิทธิ์ที่จะลงคะแนนได้ กระผมเรียนอย่างนี้ครับท่านประธานที่เคารพครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมขอประทานอนุญาตเสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของท่านสมาชิก กระผมฟังเหตุผลของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ยกประเด็นเรื่องนี้ขึ้นมาแล้ว คิดว่าท่านน่าจะถูกนะครับ ท่านสมาชิกจากพรรคประชาธิปัตย์ คือความมุ่งหมายของมาตรา 27 ทวิ นั้น เป็นการป้องกันไม่ให้คนที่มีส่วนได้เสียนี้เข้าไปร่วมประชุม เพื่อที่จะไปโน้มน้าวจิตใจของผู้อื่น ก็เป็นความหวังดีนะครับ แต่ถ้าเราย้อนกลับมาดูอำนาจของคณะกรรมการอำนวยการในมาตรา 26

ประการที่ 1 คือการควบคุมดูแลให้โรงเรียนปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ การที่จะควบคุมดูแลให้โรงเรียนปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องถามว่าใครบ้างเป็นคนที่มีส่วนได้เสีย คนที่ 1 ก็คือผู้ได้รับใบอนุญาต คนที่ 2 ก็คือผู้จัดการโรงเรียน ทั้ง 2 คนนี้แปลว่าถ้าจะพิจารณาประเด็นที่ 1 2 คนนี้จะไม่มีสิทธิเข้าที่ประชุม คนที่ 1 คือผู้ได้รับใบอนุญาตนั้นเป็นประธานของคณะกรรมการอำนวยการ ท่านประธานคณะกรรมการอำนวยการไม่มีสิทธิเข้าประชุมแล้ว การประชุมก็คงจะเป็นไปไม่ได้ ถึงประชุมไปมีมติว่าอย่างไร การปฏิบัติตามมติของที่ประชุมก็คงจะเป็นไปได้ด้วยความยาก

ประการที่ 2 อำนาจของคณะกรรมการอำนวยการที่จะพิจารณาวินิจฉัยคำร้องทุกข์ของครูหรือผู้ปกครองนักเรียน ในกรณีที่ครูร้องทุกข์นะครับ ส่วนใหญ่ก็คงจะเป็นร้องทุกข์เรื่องสวัสดิการหรือเรื่องความไม่เป็นธรรมของโรงเรียนที่ปฏิบัติต่อครู คนที่จะมีส่วนได้เสียก็คือครู ผู้จัดการและผู้ได้รับใบอนุญาต ซึ่งโดยปกติก็จะเป็นเจ้าของโรงเรียน เพราะฉะนั้น 3 คนนี้ก็จะมีสิทธิเข้าร่วมประชุม ถ้าในกรณีที่ผู้ปกครองเป็นคนร้องทุกข์ ผู้ปกครองก็ต้องร้องทุกข์ว่าอย่างไร ก็ร้องทุกข์ว่าการปฏิบัติของครูไม่ชอบ การปฏิบัติของโรงเรียนไม่ชอบ เพราะฉะนั้นผู้ปกครองนั้นก็ไม่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม ผู้จัดการก็ไม่มีสิทธิ ผู้อำนวยการก็ไม่มีสิทธิ เพราะฉะนั้นในการปฏิบัติตามหน้าที่ตามมาตรา 26 นั้น หน้าที่ 2 ประการซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญ คณะกรรมการนั้นก็จะมีคนที่ไม่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม เสียส่วนใหญ่ที่จะทำให้การประชุมนั้นเป็นไปไม่ได้ด้วยความยาก-กระผมเห็นว่าร่างเดิมที่รัฐบาลไม่ใส่มาตรา 27 ทวิ เข้ามานั้นก็ด้วยความคิดว่าคณะกรรมการอำนวยการนั้นเป็นคณะกรรมการที่จะต้องปรึกษาหารือหาความรอมชอมกันที่จะให้เกิดประโยชน์แก่โรงเรียนนั้นเป็นที่สุด เพราะฉะนั้นการพูดจាកันก็ต้องพูดจាកันในลักษณะประนีประนอม ไม่ใช่พูดจាកันในเรื่องของส่วนได้เสีย จึงไม่ได้บัญญัติมาตรา 27 ทวิ ไว้ ถ้ามาเติมเข้าไปอย่างนี้จะก่อให้เกิดเป็นปัญหาในการปฏิบัติได้ ขอขอบคุณครับ

นายบุญเกิด นากดี (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมในฐานะกรรมาธิการที่ขอกราบเรียนต่อท่านประธานและท่านรัฐมนตรีที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะแก่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ สำหรับที่ทางคณะกรรมการได้ใส่มาตรา 27 ทวิ เอาไว้ ห้ามผู้มีส่วนได้เสียเข้าประชุมในขณะที่มีการประชุมคณะกรรมการครั้งนั้น ๆ ก็เนื่องจากมีเหตุผลที่กระผมก็อยากจะกราบเรียนต่อท่านประธานและท่านผู้สงสัยให้ทราบ อันดับแรกก็ขอทำความเข้าใจเสียก่อนว่าการควบคุมให้ปฏิบัติตามกฎหมายนั้นเป็นคนละเรื่องกับการที่มีส่วนได้เสีย เพราะส่วนได้เสียคือการเสียผลประโยชน์ได้ผลประโยชน์ เพราะฉะนั้นการที่ควบคุมตามกฎหมาย อย่างที่ท่านรัฐมนตรีได้กรุณาอธิบายนั้นคนละอย่างกัน กระผมจึงขอประธานกราบเรียนให้ท่านได้ทราบ เอาไว้ที่ท่านพูดนั้นเกี่ยวกับเรื่องของการปฏิบัติตามกฎหมาย ไม่ใช่เรื่องของส่วนได้เสีย ที่นี้ในกรณีที่มีการกล่าวหาครูคนหนึ่งว่ากระทำบางสิ่งบางอย่าง และขณะเดียวกันครูคนนั้นเป็นกรรมการอำนวยการด้วยอย่างนี้ เขาก็จะได้เชิญมาสอบสวนอะไรต่าง ๆ อีกตอนหนึ่ง ที่นี้ในการพิจารณาในเรื่องนั้น ๆ ก็จำเป็นที่จะต้องไม่让您เป็นผู้ที่เป็นกรรมการเหล่านั้นเข้าร่วมประชุมด้วยเพื่อจะให้กรรมการคนอื่นที่ประชุมอยู่นั้นได้มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นกันอย่างกว้างขวางไม่ได้เห็นหน้าซึ่งนั่งมองตากันบริบ ๆ อยู่ เพราะฉะนั้นคณะกรรมการจึงจำเป็นต้องเพิ่มเข้าไปว่า ผู้มีส่วนได้เสียไม่ให้เข้าร่วมประชุมเฉพาะในกรณีนั้น ๆ เท่านั้น ถ้ากรณีอื่นที่ไม่เห็นจะขัดข้องอะไรก็อยากจะขอกราบเรียนให้ที่ประชุมได้ทราบ ขอขอบพระคุณครับ

นายสุนทร ทาช้าย (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สุนทร ทาช้าย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กระผมฟังคำชี้แจงของคณะกรรมการแล้วก็เกิดความรู้สึกสงสัยในทางปฏิบัติเกี่ยวกับกฎหมาย มาตรา 27 ทวิ คือกระผมมีความเห็นสอดคล้องกับท่านรัฐมนตรีสำนักนายกรัฐมนตรี นอกจากหน้าที่คณะกรรมการอำนวยการของโรงเรียนตามที่พูดไว้ตามมาตรา 26 แล้ว นอกจาก 2 อย่างที่ท่านรัฐมนตรีได้กรุณาหยิบยกชี้แจงต่อที่ประชุมทั้ง 2 อย่างแล้ว กระผมยังมีความรู้สึกที่ว่าถ้าหากว่าจะห้ามกรรมการอำนวยการของโรงเรียนผู้มีส่วนได้เสียไม่ให้เข้าร่วมประชุมก็จะเป็นปัญหาในทางปฏิบัติในการปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ 3 คือ (3) ของมาตรา 26 ที่บอกว่า คณะกรรมการอำนวยการมีอำนาจหน้าที่เสนอความเห็นให้คำแนะนำแก่ผู้รับใบอนุญาตเกี่ยวกับนโยบายและการดำเนินงานของโรงเรียน ทำให้ไม่ถึงว่ามีปัญหา เพราะเหตุว่าคณะกรรมการอำนวยการของโรงเรียนตามมาตรา 25 นั้นประกอบด้วย ผู้รับใบอนุญาต ซึ่งเป็นประธานกรรมการแล้วก็มีผู้จัดการ ผู้แทนการศึกษา และผู้แทนอื่น ๆ อีก ถ้าหากว่าในกรณีเสนอความเห็นหรือคำแนะนำต่อผู้รับใบอนุญาตก็คือประธานกรรมการอำนวยการนั้นเกี่ยวกับนโยบายหรือเกี่ยวกับการดำเนินงานของโรงเรียนก็คงจะเป็นคำแนะนำเกี่ยวกับการปรับปรุงโรงเรียนการขึ้นค่าเล่าเรียนหรือการเก็บค่าเล่าเรียน การปรับปรุงการบริหาร ซึ่งกระผมมีความรู้สึกที่ข้อเสนอแนะเหล่านั้นต้องเกี่ยวข้องกับกรรมการผู้มีส่วนได้เสียคือ ประธานกรรมการบ้าง ครูที่เป็นกรรมการอยู่ ณ ที่นั้นบ้าง ผู้จัดการบ้าง ซึ่งมีส่วนได้เสีย เพราะฉะนั้นคณะกรรมการ

อำนาจการก็ไม่สามารถจะทำหน้าที่ของตัวเองได้ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ถ้าหากว่าจะห้ามไม่ให้ผู้ที่มีส่วนได้เสียได้เข้าประชุม กระผมมีความเห็นอย่างนี้ครับ เพราะว่ามีหลายคนเหลือเกินครับที่มีส่วนได้เสียในการที่จะเสนอความเห็นและคำแนะนำเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายและการดำเนินงานของโรงเรียน กระผมก็มีความเห็นเหมือนกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านที่บอกว่าควรจะต้องมาตรา 27 ทวิ ออกไปครับ ขอขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายจำลอง ครุฑขุนทด (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม จำลอง ครุฑขุนทด จากนครราชสีมา พรรคชาติไทย กระผมเห็นว่าเจตนารมณ์ของคณะกรรมการธิการที่ให้บัญญัติ มาตรา 27 ทวิ ขึ้นไว้ นั้น เจตนารมณ์อันแท้จริงก็คือว่า มีความประสงค์ที่จะไม่ให้ผู้มีส่วนได้เสียที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับในเรื่องที่จะต้องพิจารณานั้นลงคะแนนคือลงมติในเรื่องนั้น ๆ ส่วนในเรื่องการประชุมนั้น ถ้าจะห้ามเสียเลยก็คงจะเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะเป็น เพราะว่าอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นไปแล้วนั้น กระผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ในกรณีเรื่องเกี่ยวกับคณะกรรมการนั้น มีพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับเรื่องกรรมการคือพระราชบัญญัติหุ้นส่วนบริษัทนั้นก็มีบัญญัติไว้ในหมวดของกรรมการในกรณีที่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับตัวกรรมการซึ่งมีส่วนได้เสีย แล้วมีการประชุมกัน ในกรณีอย่างนั้นๆ กฎหมายบัญญัติไม่ให้ผู้นั้นมีสิทธิลงคะแนนเสียงในเรื่องนั้นเท่านั้น แต่ไม่ได้ห้ามไม่ให้เข้าประชุม กระผมคิดว่าถ้าเป็นไปได้แล้วมาตรา 27 ทวิ ถ้ากรรมการจะยอมแล้ว กระผมคิดว่าควรจะให้คงไว้แต่ขอเพิ่มเติมว่า กรรมการผู้นั้นมีสิทธิเข้าประชุม แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนน ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วกระผมคิดว่าก็จะเป็นประโยชน์อย่างแท้จริงในการที่จะพิจารณาในเรื่องนั้น ๆ ขอขอบคุณครับ

นายวัฒนา รัตนวิจิตร (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับเรื่องการที่คณะกรรมการเพิ่มมาตรา 27 ทวิ ขึ้นมานั้น กระผมจะไม่ขอกราบเรียนซ้ำกับเหตุผลที่ท่านกรรมการหลายท่านได้เรียนชี้แจงไปแล้ว แต่กระผมอยากจะขอเรียนเพิ่มเติมว่า สำหรับกรณีของมาตรา 27 ทวิ นั้น เป็นเรื่องที่ทางคณะกรรมการเห็นว่าถ้าหากเป็นเรื่องกรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียเป็นการเฉพาะตัวนั้นๆ ก็ไม่ควรที่จะให้กรรมการผู้นั้นมีสิทธิในการเข้าประชุม เพราะเหตุว่ากรณีที่เข้าประชุมนั้นกรรมการผู้นั้นย่อมมีโอกาสที่จะดำเนินการอภิปรายต่าง ๆ ในการที่จะรักษาผลประโยชน์ของตน ส่วนกรณีที่ว่าท่านสมาชิกเห็นว่าควรที่จะห้ามเฉพาะกรณีลงมติอันนี้กระผมอยากจะกราบเรียนว่าการที่ห้ามมิให้กรรมการเข้าประชุมไม่ได้เป็นการตัดสิทธิในการที่กรรมการผู้นั้นจะเข้าชี้แจงในเมื่อคณะกรรมการเชิญเข้าชี้แจงข้อเท็จจริงนะครับ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าการที่ทางคณะกรรมการได้เพิ่มมาตรานี้ขึ้นมา วัตถุประสงค์ใหญ่ก็คือว่าต้องการจะให้การพิจารณาของคณะกรรมการอำนาจการนั้นได้เป็นไปด้วยความเป็นธรรมนั่นเอง แต่ว่าการที่จะเข้าชี้แจงหรือแสดงข้อมูลต่าง ๆ นั้น ผมเห็นว่าไม่เป็นการต้องห้ามตามมาตรานี้ ขอขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายบุญช่วย สังข์ศรี (กรุงเทพมหานคร) : กระผม นายบุญช่วย สังข์ศรี พรรค ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร ท่านประธานที่เคารพกระผมได้ฟังท่านกรรมาธิการหลายท่าน ได้ขึ้นมากล่าวแก้ กระผมนั้นความจริงมีความคิดเห็นก็ไม่ค่อยตรงเท่าไรนัก แต่ว่าถ้ากล่าวไป เกี่ยวข้องกับทุกท่านก็คงใช้เวลานาน กระผมจะสรุปสั้นเลยนะครับ อย่างท่านสุดท้ายที่กล่าว ว่า ตามกฎหมายที่เขียนนั้นห้ามไม่ให้เข้าประชุมเท่านั้นเอง แต่ไม่ได้ห้ามออกคะแนนเสียง ลงคะแนน เสียงหรืออย่างอื่น อันนี้กระผมเข้าใจว่าตามหลักกฎหมายใช้หลักการที่ความยิ่งกว่าคะแนน ขาด เข้าประชุมยังไม่ได้เลยครับ แต่ว่าจะออกเสียงกันอย่างไรละครับ ลองคิดดู จะไปหาทางเลี่ยง แบบน้ำขุ่น ๆ นี้กระผมไม่เห็นด้วยครับ ควรจะบัญญัติให้ชัดแจ้งครับ ห้ามประชุมยกเว้นในกรณี ใด ๆ ก็ว่ามาซิครับ ทำไมไม่เห็นทำไมตีก็เล่นเอาน้ำขุ่น ๆ แบบนั้นละครับ กระผมก็ใช้หลักการที่ ความกฎหมายยิ่งกว่ามาเปรียบเทียบให้ฟังนะครับ ขนาดแค่เข้าประชุมก็ยังห้าม แล้วจะให้ ออก เสียงได้อย่างไรละครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายเกษม ศิริสัมพันธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ท่านประธานครับ กระผมขอประทานอนุญาตที่จะแสดงความคิดเห็นในเรื่องมาตรา 27 ทวิ นี้หน่อยนะครับ คือ กระผมคิดว่าถ้าเราดูความประสงค์วัตถุประสงค์และบทบาทของคณะกรรมการอำนวยการ ตลอด จนองค์ประกอบแล้ว ที่เห็นในมาตรา 25 เช่นมีผู้แทนของผู้ปกครองนักเรียน มีผู้แทนของครูอยู่ ด้วย แล้วมาเขียนไว้อย่างนั้นนะครับ กระผมรู้สึกหนักใจอย่างที่มีสมาชิกหลายท่าน เพราะมีที่ ความได้ ถ้ามีเรื่องเกี่ยวกับสวัสดิการครู ผู้แทนครูก็ต้องเดินออกหรือครับ เพราะมีส่วนได้เสีย ถ้าเกี่ยวกับผู้ปกครอง ผู้แทนผู้ปกครองก็ออกมาทั้ง ๆ ที่เจตนารมณ์ในมาตรา 25 ที่เขียนไว้ที่มี องค์ประกอบอย่างนี้เพื่อให้ทุกฝ่ายในสถานศึกษานั้นไม่ว่าจะเป็นฝ่ายผู้บริหาร ไม่ว่าจะ เป็นฝ่าย ปกครอง ไม่ว่าจะ เป็นฝ่ายครูจะได้ดูแลช่วยกันในเรื่องเกี่ยวกับโรงเรียน แต่เมื่อก่อนมีท่าน กรรมาธิการท่านซึ่งแจ่มคนสุดท้าย กระผมสะกิดใจอีกเหมือนกัน ท่านว่าเจตนารมณ์นั้นเป็นเรื่อง ของผู้ใด ผู้ใดมีส่วนได้ส่วนเสียเป็นการเฉพาะตัวอันนี้กระผมเห็นด้วย ถ้าเป็นเรื่องเฉพาะตัวละ ก็ได้ เช่นว่าคณะกรรมการอำนวยการอาจจะกำลังพิจารณาทางโทษทางวินัยนักเรียนคนหนึ่ง- ปรากฏว่าผู้แทนผู้ปกครองคนนั้นเป็นผู้ปกครองของนักเรียนคนนั้น อย่างนี้กระผมคิดว่าควรจะออก กระผมเห็นด้วย ซึ่งที่จริงตามหลักสากลในการประชุมแล้วก็เป็นมรรยาทที่ควรจะทำ แต่ท่าน กลัวว่าจะไม่ออก เพราะฉะนั้นเขียนเสียให้ชัดว่าเป็นการเฉพาะตัวได้ไหม แต่ถ้าเขียนกว้าง ๆ อย่างนี้ วันหน้าวันหลังจะไปทะเลาะกันนะครับ พอเป็นเรื่องของครูขึ้นมาทีไรผู้แทนครูออกจาก ห้อง เรื่องผู้ปกครองก็บอกผู้ปกครองออกไปก่อน แล้วจะเป็นเรื่องทะเลาะกัน กระผมว่าอย่าง นั้นถ้าเอาอย่างที่กรรมาธิการคนสุดท้ายท่านพูดว่าเป็นเรื่องประโยชน์ส่วนได้เสียเฉพาะตัวคนนั้น แล้วละก็เป็นลูกของตัว เป็นเรื่องวินัยเกี่ยวกับครูคนนั้น แล้วเผอิญเป็นผู้แทนครูนั่งอยู่มันก็ลำบาก

กระผมเห็นใจ กระผมคิดว่าประนีประนอมกันแล้วเขียนเสียว่าเป็นการเฉพาะตัว อย่างที่ท่าน
กรรมการเสนอท่านกรรมการจะพอรับได้ไหมครับ หรือสภาก็จะรับได้ไหม ซึ่งมันก็เป็นความ
ยุติธรรมอย่างหนึ่ง กระผมว่าเจตนารมณ์ของท่านกรรมการก็คงเป็นอย่างนั้น กระผมขอประ-
ทานกราบเรียนด้วยความเคารพครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญกรรมการครับ

นายปัญจะ เกสรทอง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
ขอขอบคุณท่านรัฐมนตรีทั้งสองนะครับที่ให้ข้อคิดเห็น แต่กระผมอยากจะย้ำถึงเจตนารมณ์ที่คณะ-
กรรมการใส่เข้าไปนั้นเป็นเช่นเดียวกับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการที่เน้นเมื่อกั
ครับเป็นเรื่องเฉพาะตัว แต่ถ้าท่านจะอ่านนะครับ มันน่าจะเป็นเรื่องเฉพาะตัวครับ ซึ่งกระผม
ขอประทานอนุญาต ขออ่านนะครับ "มาตรา 27 ทวิ ในการประชุมของคณะกรรมการอำนวยการ
ถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่มีการผู้ใด...." นี่คงจะเฉพาะตัวครับ มีส่วนได้เสีย ถ้าเป็น
"ผู้ใด" คงจะเป็นผู้อื่นไปไม่ได้นะครับ ก็คงเป็นคนนั้น เพราะฉะนั้นเราอย่าลืมน่าว่าอำนาจของ
คณะกรรมการนั้นมี 3 เรื่องครับ คือ 1. ควบคุมดูแลโรงเรียน 2. พิจารณาวินิจฉัยคำร้องทุกข์
ซึ่งกรรมการอาจจะ เป็นผู้เสนอคำร้องทุกข์ เข้าสู่คณะกรรมการวินิจฉัยข้อบกพร่องของครูของใคร
ก็ได้ แล้วเป็นคนกล่าวหาด้วย แล้วพิจารณาด้วย เราเกรงอย่างนั้น เพราะฉะนั้นคำว่า "กรรม-
การผู้ใด" นี้กระผมก็คิดว่าเจตนารมณ์นี้คงจะชี้ชัดว่า ของผู้ที่เป็นกรรมการผู้นั้น กระผมว่าอย่าง
นั้น ก็ตรงกับที่ท่านรัฐมนตรีที่ให้ข้อคิดเห็นนะครับ แต่ทั้งนี้คณะกรรมการก็ไม่ได้คือตั้งนะครับที่
เราใส่เข้ามานั้นเจตนารมณ์เจตนาที่ต้องการให้กฎหมายนี้เป็นธรรม เพราะว่าเราอย่าลืมน่าว่า
โรงเรียนราษฎรนั้นก็อีกหลายฝ่าย โรงเรียนเอกชนนั้น เพราะฉะนั้นถ้าว่าสภานี้จะเห็นเจตนา-
รมณ์ของคณะกรรมการที่ใส่มานั้น แล้วจะเติมให้ชัดอย่างที่ท่านว่า ผู้ที่มีส่วนได้เสีย จะเติม
เฉพาะตัวเข้าไป อันนั้นก็สุดแท้แต่จะครับ คณะกรรมการก็ไม่ได้มีปัญหาที่จะมาขัดแย้ง ถ้าคำว่า
"ผู้ใด" ยังไม่ชัดนะครับ จะเอาเฉพาะตัวใส่เข้าไปก็สุดแท้แต่จะครับ ส่วนที่ว่ากรรมการผู้นั้นไม่
มีสิทธิเข้าประชุมในกรณีนั้นเท่านั้นนะครับ ไม่มีสิทธิเข้าประชุมก็ยอมไม่มีสิทธิออกเสียง ก็ชัดเจน
หรือจะใส่เข้าไปว่า ให้ออกเสียง เพราะฉะนั้นกระผมก็ไม่ทราบว่า การบัญญัติกฎหมายนี้กับออก
ไว้ว่าต้องไม่ยาวไม่พุ่มเพอญไม่อะไรต่าง ๆ ก็พยายามเขียนอย่างดีที่สุด และถ้าสภานี้บอก ต้อง
เขียนอย่างนั้น ๆ ก็สุดแท้แต่จะครับ กระผมขอกราบเรียนอย่างนี้ครับ

นายพร ศรีไตรรัตน์ (ตรัง) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพร ศรีไตรรัตน์
จังหวัดตรัง กิจสังคม ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นว่าคณะกรรมการอำนวยการที่ได้บัญญัติ
ไว้นี้ก็ปรากฏว่ามีผู้รับอนุญาตหรือเรียกว่าเจ้าของโรงเรียน พระราชบัญญัตินี้เรียกว่าพระราช-
บัญญัติโรงเรียนเอกชน คำว่า "เอกชน" นั้น หมายถึงว่า เป็นผู้ลงทุนลงรอนในการดำเนิน
กิจการของโรงเรียน ถ้าหากว่าไม่มีผู้รับอนุญาตหรือไม่มีเจ้าของ โรงเรียนนี้ก็ดำเนินการอยู่
ไม่ได้ การดำเนินการนี้ต้องดำเนินการด้วยทุน เพราะฉะนั้นปัญหาของโรงเรียนที่จะกระทบมาก

ที่สุดนั้นก็คือ ผู้รับใบอนุญาตหรือที่เรียกว่าเจ้าของ เพราะฉะนั้นเมื่อเจ้าของอยู่ในฐานะที่เป็น ประธานกรรมการอำนวยการจะเห็นว่า ในการประชุมของคณะกรรมการผู้อำนวยการนั้น มีอยู่หลายแห่งหลายมุมที่เป็นการให้เกิดการกระทบต่อผู้รับใบอนุญาตที่เรียกว่า เจ้าของโรงเรียน ยกตัวอย่างเช่นว่าถ้าหากเป็นโรงเรียนประเภทอาชีวะเกี่ยวกับการจัดการสอนอาชีวะ บางทีครูที่ทำการสอนในวิชาอาชีพแขนงนั้นบอกว่าจำพวกเครื่องยนตร์อย่างนั้นอย่างนั้นก็จำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงที่มีอยู่แล้วน้อยไม่พอขัดข้องในการที่ทำการสอน รู้สึกว่านักเรียนก็ไม่พอใจผู้ปกครองก็บ่นกันมาก เห็นว่าทางฝ่ายโรงเรียนควรจะให้ลงทุนลงรอนเป็นการเพิ่มเติมอย่างนี้เรียกว่าผู้อนุญาตหรือเจ้าของโรงเรียนจะเป็นผู้ต้องเสียเงินเพิ่มขึ้นหรือเปล่า อย่างนี้รู้สึกว่าเป็นการให้เป็นข้อผูกพันชนิดที่เลี่ยงไม่ได้ รู้สึกว่าที่ได้บัญญัติเป็นมาตรา 27 ทวิเอาไว้ นอกจากในความรู้สึกของกระผมรู้สึกว่า จะขัดกันเองด้วยระหว่างมาตรา 27 ทวิ กับมาตรา 26 เหตุที่ขัดกันก็เพราะเหตุว่าผู้รับใบอนุญาตหรือที่เรียกว่าเจ้าของโรงเรียนนั้นเป็นประธานกรรมการหรือเป็นกรรมการ - อำนวยการอยู่ด้วย พูด่าง ๆ ก็เกือบทุก ๆ เรื่อง ผู้รับใบอนุญาตหรือเจ้าของโรงเรียนเกือบจะนั่งอยู่ในที่ประชุมไม่ได้ เพราะเป็นผู้ให้หรือเป็นผู้เสียทุก ๆ โอกาส ทุก ๆ กรณีไม่ว่าจะเป็นความก้าวหน้าของโรงเรียน จะเป็นความถดถอยหลังของโรงเรียน ผู้ที่ออกทุนออกรอนจำเป็นจะต้องมีส่วนได้มา ก็จะมีปัญหาอยู่เรื่อย เพราะฉะนั้นกระผมว่า ถ้าหากว่ามีแง่ในปัญหาของกฎหมายอย่างนี้จะทำให้มองเห็นว่าระหว่างพระราชบัญญัติ 2 มาตรานั้นมันกลับย้อนมาอยู่ในตัวในทางปฏิบัติ น่าจะตัดออกไปเสียเลย ที่มีการตัดออกนั้น กระผมก็ได้ยืนยันมาเมื่อกันแล้วว่าจากผลของการตัดออกนั้นไม่ได้ทำความกระทบกระเทือนอย่างหนึ่งอย่างใดได้เลย เป็นแต่เพียงให้มีคุณค่าอย่างเดียวเพราะคณะกรรมการอำนวยการนั้น ก็ควรจะให้มีช่องทางสำหรับกว้าง ๆ เอาไว้ที่จะดำเนินการปฏิบัติ ถ้าหากเราไปกระทำให้เกิดการคับแคบไม่สามารถจะยับขยายในวิธีปฏิบัติได้ จะเกิดปัญหาในการดำเนินงานของคณะกรรมการอำนวยการเอง ท่านประธานที่เคารพ พระราชบัญญัตินี้เราเสนอออกมาเป็นกฎหมายเพื่อใช้บังคับทั่วประเทศ เราอย่าคิดว่าปัญหาเพียงที่เรานึกเป็นอยู่เดี๋ยวนี้จะเป็นอยู่อย่างนี้ในวันข้างหน้าจะมีปัญหาต่าง ๆ อาจจะมีขึ้นและมากมายด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าเรามาทำล้อมดักตัวเองไว้อย่างนี้ จะเกิดผลทำให้เกิดความไม่คล่องตัวในทางปฏิบัติในอนาคต กระผมวิตกอย่างนี้ จึงใคร่จะขอกราบเรียนต่อคณะกรรมการอธิการว่า ถ้าหากว่าท่านถอนเสียได้หรือตัดมาตรา 27 ทวิออกเสียได้ กระผมยังนึกว่าพระราชบัญญัตินี้จะสมบูรณ์ขึ้นเป็นอย่างมาก แต่ถ้าหากมีมาตรานี้อยู่วันนี้จะไม่พบปัญหา วันข้างหน้าจะพบปัญหา กระผมใคร่จะขอประทานกราบเรียนอย่างนี้ ขอขอบพระคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสีหนาทครับ

นายสีหนาท ภาษา (ชัยภูมิ) : เรียนท่านประธานสภาผู้แทนที่เคารพ กระผมเห็นว่าได้อภิปรายกันมามากพอแล้วทั้ง 2 ฝ่าย เห็นควรปิดอภิปรายครับ ขอผู้รับรองครับ กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ปิคอภิปราย ทางคณะกรรมการมาธิการจะแถลงอะไรหรือไม่ครับ จะสรุปใหม่ ไม่สรุปนะครับ ผมจะขอมติเลยนะครับ คือมาตรา 27 ทีวี นะครับตามที่คณะกรรมการมาธิการเสนอเพิ่มเติมขึ้นมาใหม่ แต่ว่ามีท่าน ส.ส. ผู้มีเกียรติคนหนึ่งคือ คุณบุญช่วย สังข์ศรีคม ได้ขอตัดออก ฉะนั้นผมอยากจะถามที่ประชุมว่า ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับ ส.ส. บุญช่วย สังข์ศรีคม ขอให้ตัดมาตรา 27 ทีวี ออก ขอให้ยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ 27 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะต้องไว้ตามร่างของ คณะกรรมการมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ครับ ขอให้ยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ 38 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นด้วยกับคณะกรรมการมาธิการ 38 ท่าน เห็นควรให้ตัดออก 27 ท่าน ตามคุณบุญช่วย

ต่อไปเป็นมาตรา 28 เชิญท่านเลขาคำเนินการต่อไปครับ

พลตรี กระจวี สุกข์ ฌ อยุธยา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา 28 และมาตรา 29 ไม่มีการแก้ไข มาตรา 30 มีการแก้ไข มาตรา 31 ไม่มีการแก้ไข มาตรา 32 มีการแก้ไข มาตรา 33 และมาตรา 34 ไม่มีการแก้ไข มาตรา 35 มีการแก้ไข มาตรา 36 และมาตรา 37 ไม่มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับคุณพร

นายพร ศรีไตรรัตน์ (ตรึง) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมว่าถึงมาตราที่มีการแก้ไขนะครับ กระผมใคร่จะขอประธานกราบเรียนให้ท่านเลขาธิการได้อ่านตรงนั้นซ้ำ เสร็จแล้วก็ให้เว้นระยะไว้สักนิดหนึ่งนะครับ อย่าเลยไปให้เร็ว ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้มีโอกาสทบทวนดูว่า จะมีปัญหาอย่างหนึ่งอย่างใดหรือเปล่า เพราะถ้าหากเลยไปที่ทันทีแล้วรู้สึกจะพิจารณากันไม่ทัน สำหรับมาตราที่มีการแก้ไข ขอบพระคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ขอบคุณมากครับ เชิญท่านดำเนินการต่อไปท่านเลขาคำ

พลตรี กระจวี สุกข์ ฌ อยุธยา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา 38 มีการแก้ไข มาตรา 39 มีการแก้ไข มาตรา 40 ไม่มีการแก้ไข มาตรา 41 มีการแก้ไข มาตรา 42 มาตรา 43 มาตรา 44 มาตรา 45 มาตรา 46 มาตรา 47 มาตรา 48 มาตรา 49 มาตรา 50 มาตรา 51 มาตรา 52 มาตรา 53 มาตรา 54 มาตรา 55 และมาตรา 56 ไม่มีการแก้ไข มาตรา 57 มีการแก้ไข มาตรา 58 คณะกรรมการมาธิการตัดออก มาตรา 59 มีการแก้ไข กรรมการมาธิการขอสงวนความเห็น

นายญาติ ไหวดี (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ญาติ ไหวดี ผู้แทน-

จังหวัดสุรินทร์ ในฐานะกรรมการ คือในระหว่างก่อนจะขึ้นหมวด 3 นี้ กระผมขอเพิ่มหมวด 3 ทวี โดยตั้งชื่อหมวดใหม่ว่า สหการโรงเรียนเอกชน และก็ให้เพิ่มความว่า "หมวด 3 ทวี สหการโรงเรียนเอกชน"

มาตรา 59 ทวี ถ้ามีกิจการใดอันอยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของโรงเรียนเอกชนตั้งแต่สอง แห่งขึ้นไป ที่จะร่วมกันทำเพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่ง ก็ให้จัดตั้งเป็นองค์การขึ้นเรียกว่า "สหการโรงเรียนเอกชน" มีสภาพเป็นทบวงการเมืองและมีคณะกรรมการบริหารประกอบด้วยผู้แทนของโรงเรียนที่เกี่ยวข้องอยู่ด้วย

การจัดตั้งสหการโรงเรียนเอกชนจะทำได้ก็โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ซึ่งจะได้กำหนดชื่อ อำนาจ หน้าที่ และระเบียบดำเนินการไว้

การยุบเลิกสหการโรงเรียนเอกชนให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยกำหนดวิธีการจัดทรัพย์สินไว้ด้วย

มาตรา 59 ตรี สหการโรงเรียนเอกชนอาจจะได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลและอาจกู้เงินจากกระทรวง ทบวง กรม องค์การ หรือนิติบุคคลใด ๆ ในเมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี"

ท่านประธานที่เคารพ ที่กระผมเสนอให้เพิ่มตั้งกราบเรียนมานี้ ก็เนื่องจากว่าสถานที่หรือสถาบันการศึกษาเอกชนนั้น ในประเทศไทยเรายังมีไม่พอ ยิ่งกว่านั้นในโรงเรียนรัฐบาลก็ไม่พอกับจำนวนนักเรียนที่เกิดขึ้นหรือเพิ่มปริมาณมากขึ้นทุก ๆ ปี อย่างเมื่อวานนี้สภาผู้แทนราษฎรอันทรงเกียรตินี้ก็ได้มีการยื่นญัตติว่าสถานที่โรงเรียนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่มีปริมาณมากขึ้น เหตุนี้กระผมจึงเห็นว่าโรงเรียนเอกชนหรือโรงเรียนราษฎร์นั้นทุกวันนี้มีประมาณ 4,000 กว่าโรงเรียน แล้วก็ต่อ ๆ ไปบางโรงเรียนจะต้องขาดทุนโดยการบิบัติจากรัฐบาลบ้าง โดยการไม่สนับสนุนบ้าง เพราะฉะนั้นจำนวนโรงเรียนราษฎร์ก็อาจจะลดลงไปเรื่อย ๆ แล้วก็โรงเรียนรัฐบาลก็สร้างไม่ทัน เพราะมีงบประมาณน้อยต้องไปคอยกู้ยืมหนี้สินจากต่างประเทศ เหตุนี้กระผมจึงได้เสนอขอแปรญัตติให้มีการตั้งสหการโรงเรียนเอกชนขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้โรงเรียนเอกชนที่มีอยู่ในปัจจุบันต้องเลิกล้มไปอย่างน่าเสียดาย และก็ต้องการให้โรงเรียนนี้ได้รับนักเรียนช่วยเหลือรัฐบาลตามนโยบายเก่า ๆ ที่ได้แถลงไว้ เรื่องนี้กระผมเข้าใจว่าจะมีการพิจารณาด้วยดีเพื่อให้ตั้งสหการโรงเรียนราษฎร์ขึ้นได้ ซึ่งกระผมเอาแบบอย่างมาจากสหการเทศบาลนั่นเอง ขอขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ กรรมการ

นายสกุล ศรีพรหม (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม สกุล ศรีพรหม กรรมการ ชาติไทยครับ สำหรับท่านสมาชิกผู้อาวุโสได้นำเอาเรื่องสหการโรงเรียนเข้ามา นั้น แท้ที่จริงแล้วเป็นความคิดที่ได้มาจากสหการเทศบาล แต่กระผมใครจะนำเอาข้อคิดเห็นของคณะกรรมการได้มากกราบเรียน ที่คณะกรรมการยังไม่อาจจะนำเอาความคิดเห็นในเรื่องสหการเอาไว้ในกฎหมายฉบับที่กำลังพิจารณาอยู่นี้ก็ด้วยเหตุผล 2-3 ประการ ที่กระผมจะกราบ

เรียนดังต่อไปนี้ สุดแต่เห็นว่าท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติทั้งหลายจะพิจารณาว่ามีความเห็นสอดคล้องหรือไม่ประการใด ประการแรกที่เกี่ยวเนื่อง ขอให้ท่านได้พิจารณาถึงสภาพของโรงเรียนเอกชนในปัจจุบันนั้น จริงอยู่อาจจะมีเครือข่ายที่มี 2 - 3 โรงเรียน ซึ่งเป็นเครือญาติกัน แต่ว่าลักษณะในการที่จะมาร่วมกันลงทุนนั้นทางคณะกรรมการได้พิจารณาว่ายังมีแนวโน้มที่ยังเป็นไปได้ยาก กรณีก็คือว่าประเด็นที่ 1 ยังติดขัดในการลงทุนที่ไม่เท่ากัน สภาพของโรงเรียนที่ใหญ่ไม่เท่ากัน จำนวนนักเรียนที่ได้เปรียบเสียเปรียบกันอยู่ จึงยังไม่มีคำร้องใด ๆ จากโรงเรียนเอกชนว่าขอเป็นสหการเถอะครับ ยังไม่มี เมื่อเป็นเช่นนี้ คณะกรรมการจึงพิจารณาว่าสภาพน่าจะยังไม่อำนวยนี้เป็นประเด็นที่ 1

ส่วนในประเด็นที่ 2 นั้น ถ้าพิจารณาถึงตัวมาตราที่ท่านแทรกเข้ามานั้นจะเห็นได้ว่าได้ระบุว่าต้องเป็นองค์การคือ เป็นทบวงการเมือง ทบวงนั้นถ้าพูดถึงทบวงแล้วย่อมมีลักษณะเป็นลักษณะของกระทรวงเช่นเดียวกันคือ 1. ต้องมีเงินอุดหนุนจากรัฐบาลแน่นอน รัฐบาลจะต้องตั้งงบประมาณเข้าไปสนับสนุนอย่างแน่นอน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ก่อให้เกิดลักษณะของข้อบังคับที่เป็นกฎหมายขึ้นมาว่าบังคับให้รัฐบาลต้องนำงบประมาณไปใช้กับองค์การ ๆ นี้แน่ๆ และถ้าหากว่า 2-3 องค์การเกิดขึ้น หรือเป็นร้อย ๆ องค์การเกิดขึ้นในประเทศก็คาดว่าจะงบประมาณนั้นไม่อาจที่จะจับจ่ายใช้ไปได้ กรรมการจึงเห็นว่าน่าจะยับยั้งเอาไว้ก่อน ส่วนในประเด็นที่ 3 นั้น การจัดตั้งนั้นท่านจะเห็นว่าตัวพระราชบัญญัติที่แทรกเข้ามาในมาตรา 59 ครี นั้นจะเห็นได้ว่าสหการโรงเรียนนั้นบังคับได้ว่า อาจจะได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาล หรือจากกรม จากกอง หรือจากบุคคลอื่น ๆ ที่เป็นนิติบุคคลก็ได้ นี่ชัดเจนเลยว่าสหการโรงเรียนนั้นจำเป็นต้องใช้เงินจากรัฐบาล กรรมการจึงไม่เห็นด้วยในประเด็นนี้

ในประเด็นสุดท้ายที่กระผมขอกราบเรียนก็คือว่า การจัดตั้งนั้นจะต้องตามกฎหมายที่ระบุไว้วัน บัญญัติไว้ว่าจะต้องออกเป็นพระราชกฤษฎีกา ซึ่งพระราชกฤษฎีกานั้นจำเป็นเหลือเกินที่จะต้องให้ทางเจ้ากระทรวงเสนอต่อคณะรัฐมนตรีแล้วจึงจะลงพระปรมาภิไธยออกมา ประเด็นนี้กระผมขอกราบเรียนถึงวิธีการจัดเท่านั้น ส่วนจะสะดวกคล่องตัวหรือไม่นั้นกระผมยังไม่ได้กล่าว

มื่ออยู่ 4 ประเด็นที่กระผมกราบเรียนในฐานะกรรมการ ส่วนความคิดของท่านกรรมการผู้อาวุโสคือ ขอเอ่ยนามว่าท่านญาตินั้นท่านมีความคิดโดยจะลอกเลียนมาจากเทศบาล ซึ่งในเทศบาลนั้นก็เขียนไว้เหมือนกันครับ แต่ว่ายังไม่เคยมีใครจัดสหการเทศบาลขึ้นสำเร็จเสียทีก็คาดว่าเมื่อเอามาใช้กับโรงเรียนนั้นก็น่าจะไม่บรรลุเช่นเดียวกัน ก็เลยขอระงับยับยั้งไว้ก่อนครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับคุณญาติ จะถอนใช้ไหมครับ

นายญาติ ไหวดี (สุรินทร์) : ท่านประธานที่เคารพ ที่ที่กระผมเมื่อกี้ว่าจะถอนเป็นการดูหมิ่นเชิงชายจนเกินไป

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอบคุนมากครับ ไม่ได้ดูหมิ่นหรอก

นายญาติ ไหวติ (สุรินทร์) : กระผมขอภัยด้วยคิดว่าท่านประธานอย่างตรงไปตรงมา
 ครับ ท่านประธานที่เคารพ คือถ้าดูความที่กระผมเพิ่มขึ้นในมาตรา 59 ทวิ และมาตรา 59 ครี
 แล้วจะเห็นว่ามันชัดเจนเหลือเกิน กระผมเอามาจากกฎหมายว่าด้วยเทศบาล แล้วก็การที่เอา
 มาอย่างนี้ก็ต้องการช่วยเหลือให้มีสถาบันการศึกษา ช่วยเหลือรัฐบาลให้มากขึ้นจากสถาบัน
 การศึกษาของเอกชน แต่ถ้าเมื่อคุณนโยบายของรัฐบาลปัจจุบันนี้แล้ว หรือรัฐบาลที่แล้วๆ มา ทั้งๆ
 ที่มีการขอร้องให้เอกชนลงทุนจัดตั้งโรงเรียนราษฎร์มาประมาณ พ.ศ. 2481-2483 อะไรรึ
 ในฐานะที่ถือกันว่าเป็นการรักษาคือลงทุนลงแรงตั้งโรงเรียนราษฎร์กันเป็นการใหญ่ แต่เมื่อตั้ง
 แล้วแทนที่จะได้รับการดูแลจากรัฐบาลหรือสนับสนุน เปล่าเลย รัฐบาลพยายามตั้งโรงเรียน
 รัฐบาลแข่งไปเป็นการใหญ่เหมือนกัน แม้แต่ในปีก็มีโรงเรียนสาขาของโรงเรียนรัฐบาลไปตั้ง
 ตามตำบล ตามอำเภอต่าง ๆ อีก แต่อย่างไรก็ดีกระผมก็เห็นชอบด้วยเพราะนักเรียนมีสถานที่
 เรียนเพิ่มขึ้นแต่โรงเรียนราษฎร์ที่ได้ตั้งมา 3,000-4,000 โรงเรียนจะปล่อยให้ล้มไปกระนั้น
 หรือ ถ้าตั้งตามที่กระผมแปรญัตติเสนอมานี้ก็เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการจะให้
 โรงเรียนราษฎร์ทรงตัวอยู่ได้ แต่ถ้าโรงเรียนรัฐบาลต้องการดำเนินการแต่ฝ่ายเดียวแล้วโดย
 ไม่ให้เอกชนร่วมมือดำเนินการด้วยจะทำให้รัฐบาลได้ดำเนินการนโยบายทางการศึกษาได้ผลดี-
 ยิ่งขึ้นเพราะได้เอกชนหรือนิติบุคคลมาร่วมด้วย แต่การที่กระทำอย่างนี้ประเทศญี่ปุ่นเขาก็ทำ
 เขาก็ทำตัวอย่างแล้วว่าโรงเรียนรัฐบาลมีน้อยกว่าโรงเรียนเอกชน เกาหลีก็เช่นเดียวกัน
 โรงเรียนรัฐบาลมีน้อยกว่าโรงเรียนเอกชนแม้แต่มหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียนเทคนิค
 ต่าง ๆ ก็น้อยกว่า แม้แต่อินโดนีเซียซึ่งมีเอกราชภายหลังเราเขาก็มีน้อยกว่า มุ่งไปช่วยเหลือ
 ให้เอกชนมาช่วยเหลือ ถ้าให้เอกชนทุกจังหวัด ทุกอำเภอ ทุกตำบลมาช่วยเหลือจัดตั้งโรงเรียน
 โดยกำหนดอัตราให้เก็บค่าเล่าเรียนถูก ๆ พอสมควรอยู่ได้ให้ครม.มีเงินเพียงพอ รัฐบาลก็ไม่ต้อง
 ไปกู้หนี้ยืมสินตั้งงบประมาณที่ละ 1 แสน 7 หมื่นล้านอะไรเหล่านั้น กระผมรู้สึกว่าจะมีข้อผูก-
 มัดเป็นหนี้ของต่างประเทศตลอดไปอย่างนั้นหรือ นี่กระผมเสนอความคิดเห็นมานี้ด้วยความรัก
 ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นอย่างมาก เพราะท่านสภาพอ่อนน้อม และก็รู้สึก
 ท่านไม่เคยด่าว่าอะไรกระผม กระผมจึงสนับสนุนท่าน เอาเรื่องขึ้นมาสนับสนุนโดยความคิดเห็น
 หวังว่าทางรัฐบาลคงเห็นชอบด้วย ขอขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีใครอภิปรายก็ปิดอภิปรายนะครับ ผม
 จะถามมติที่ประชุมนะครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแก้ไขตามคณะกรรมการ ขอให้ยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกมือ 35 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมตาม
 คุณญาติ ไหวติ ขอให้ยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกมือ 2 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นด้วยกับคณะกรรมการมี 35 ท่าน

เห็นด้วยกับคุณญาคิมี่ 2 ท่านครับ ขอเชิญท่านเลขาธิการดำเนินการต่อไป หมวด 4 ครับ

พลตรี กระจวี สุทัศน์ ณ อยุธยา (เลขาธิการรัฐสภา) : หมวด 4 จรรยา มรรยาท วินัยและหน้าที่ ไม่มีการแก้ไข มาตรา 60 มีการแก้ไข มาตรา 61 มีการแก้ไข มาตรา 62 มีการแก้ไข หมวด 5 การอุดหนุนส่งเสริมและช่วยเหลือโรงเรียน ครูใหญ่ และครู ไม่มีการแก้ไข มาตรา 63 มีการแก้ไข

(นายสนธิ กุลเจริญ ไต่ถามและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ เคี้ยว ๆ ท่านเลขา

นายสนธิ กุลเจริญ (สมุหปรการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สนธิ กุลเจริญ ส.ส.สมุหปรการ พรรคประชากรไทย ความจริงนั้นกระผมอยากจะอภิปรายในมาตรา 59 ที่มีการแก้ไขนะครับ แต่เผอิญมันรวดเร็วไปหน่อยเลยไม่ทันการ ท่านประธานครับ กระผมขออนุญาตครับ โดยที่มาตรา 59 นั้นผู้รับใบอนุญาตซึ่งประสงค์จะเลิกดำเนินการ.....

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา 59 ผ่านไปแล้วนะครับ

นายสนธิ กุลเจริญ (สมุหปรการ) : ครับผม ท่านประธานครับ ความจริงนั้นเมื่อก่อนมีสมาชิกท่านผู้มีเกียรติได้ขอร้องที่ประชุมว่า ถ้ามีการแก้ไขมาตราใดโปรดทิ้งช่วงนะครับ เพื่อให้มีการตรวจตราให้ละเอียดลออเพื่อให้มีความเหมาะสมในการออกกฎหมายให้สมบูรณ์ขึ้น ท่านประธานกรุณาอนุญาตนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญ ๆ

นายสนธิ กุลเจริญ (สมุหปรการ) : ครับผม กระผมอยากจะขอกราบเรียนว่า ในมาตรา 59 นั้นมีปัญหายุ่งยากพอสมควรซึ่งน่าจะหยิบยกมาพิจารณากันนะครับว่า ปัญหานั้นอยู่ตรงไหนนะครับ ท่านประธานครับ กระผมใคร่ขออนุญาตท่านประธานอ่านนิศนหน่อยเพื่อเป็นการประกอบการอภิปราย "มาตรา 59 ผู้รับใบอนุญาตซึ่งประสงค์จะเลิกดำเนินการโรงเรียนเมื่อสิ้นปีการศึกษา" อันนี้มีปัญหานะครับ ซึ่ง "ให้ยื่นคำขอพร้อมทั้งแสดงรายละเอียดและเหตุผลที่ต้องการขอลีกต่อผู้อนุญาตก่อนสิ้นปีการศึกษาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวัน" แต่ "ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตมีเหตุจำเป็นต้องเลิกดำเนินการโรงเรียนก่อนสิ้นปีการศึกษา ให้ยื่นคำขอตามวรรคหนึ่งต่อผู้อนุญาตไม่น้อยกว่าสามสิบวันก่อนวันที่ประสงค์จะเลิกดำเนินการ" ปัญหานั้นเกิดตรงที่ว่าข้อเท็จจริงนั้นกระผมอยากจะยกตัวอย่างที่ประสบในปัจจุบันว่า บางโรงเรียนในขณะนี้ ซึ่งดำเนินการโดยการเอาที่ที่ตัวเองมีอยู่นั้นไปกู้เงินมาเพื่อสร้างอาคารเรียนขออนุญาตเพื่อดำเนินการสอน ก็ได้รับความสำเร็จในการเปิดอาคารเรียนได้ ต่อมาหนี้สินทรัพย์สินพอกพูนจนกระทั่งเจ้าของกิจการนั้นหรือผู้รับใบอนุญาตต้องหนีหนี้ หนีคดีเช็ค และก็คดีถึงที่สุดแล้วปรากฏว่าต้องขายทอดตลาดครับ ในมาตรา 59 นั้นไม่ได้บอกไว้ ถึงจะบอกไว้ ผู้ที่ขออนุญาตที่ได้รับใบอนุญาตนั้นไม่มีโอกาส หรือมีโอกาสแต่ไม่กล้ามาแสดงตัว เพราะต้องหนีคดีอยู่นั้นจะมีปัญหา เพราะไม่ใส่ในปัญหาของมาตรา 59 นี้คือตัวอย่างท่านประธานครับ นักเรียนซึ่งขณะเรียนทุกวันนี้ก็ไม่รู้

ตัวเองว่าจะต้องโดนลอยแพวันไหนซึ่งไม่ทราบ เพราะว่าผู้บริหารงานหรือผู้อำนวยการโรงเรียนไม่ได้บอกว่าฉันเป็นหนี้เป็นสินอยู่ และขณะนั้นนักเรียนไปเรียนตามปกติครูก็สอนตามปกติ ซึ่งเดิมทีก็มีผู้จัดการเอาเงินมาให้เป็นค่าสอน บางครั้งก็ได้บ้าง บางครั้งก็ไม่ได้บ้างก็วิธีการจะหลอกอย่างไรก็แล้วแต่แต่ถึงอย่างไรก็ตีเคราะห์กรรมจะเกิดกับเด็ก ถ้าในกรณีผู้รับใบอนุญาตมีเหตุจำเป็น เขามีเหตุจำเป็นแน่เพราะเขาเป็นหนี้สินโรงเรียนโดนศาลยึดขายทอดตลาด แต่ความจำเป็นนั้นไม่สามารถแสดงตัวในสังคมได้ ไม่สามารถจะยื่นอยู่ได้ตามมาตรฐาน กระผมเรียนปรึกษาที่ประชุมครับ เราจะมีทางออกอะไรเพิ่มเติมในฐานะที่กรรมการได้พิจารณาและเพิ่มเติมมาแล้วในกรณีวรรคสองนะครับ ถ้าผู้รับใบอนุญาตมีเหตุจำเป็นแต่ขาดตรงที่กรรมการเรียนด้วยเหตุผลว่า ความจำเป็นซึ่งเขาเกิดขึ้นโดยหนี้สินนั้น ท่านกรรมการครับ กระผมได้ปรึกษาว่าท่านจะสามารถใส่ถ้อยคำใดเพื่อให้เกิดแก่เหตุผลซึ่งกระผมได้ทราบเรียนเหตุผลนั้นละครับ กระผมเรียนปรึกษาท่านกรรมการครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญกรรมการ

นายบัญชา เกสรทอง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอทราบทราบเรียนชี้แจงสมาชิกผู้ข้องใจเมื่อกันครับ ในกรณีในวรรคสองนะครับ ในกรณีผู้รับใบอนุญาตมีความจำเป็นต้องเลิกดำเนินกิจการโรงเรียนก่อนสิ้นปีการศึกษา ให้อื่นคำขอตามวรรคหนึ่งต่อผู้อนุญาตไม่น้อยกว่า 30 วัน ก่อนวันที่จะประสงค์เลิกดำเนินกิจการ อันนี้ก็คงจะเป็นสอดคล้องกับความเป็นห่วงใยของท่านสมาชิก เพราะว่ากรรมการก็เพิ่มเติมเข้าไป เรานี้ก็ถึงในกรณีที่เจ้าของโรงเรียนเกิดปัญหาเรื่องการเงินซึ่งไม่คาดคิดมาก่อน เพราะหากเราจะบัญญัติในวรรคหนึ่งแล้วจะไม่สามารถทำอะไรได้เพราะต้องเลิกโรงเรียนเมื่อสิ้นปีการศึกษา เพราะฉะนั้นกรรมการจึงเห็นว่าถ้าในกรณีเจ้าของโรงเรียนเกิดมีปัญหาลักษณะที่ไม่คาดคิดมาก่อนในกรณีการเงิน อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเมื่อกันข้องใจก็จึงได้เติมวรรคนี้ว่า "ให้อื่นคำขอตามวรรคหนึ่งต่อผู้อนุญาตไม่น้อยกว่าสามสิบวันก่อนวันที่ประสงค์จะเลิกดำเนินกิจการ" แต่ยังมีวรรคสามให้ออกาสผู้อนุญาตที่จะพิจารณาเพื่อคุ้มครองนักเรียนตามวรรคสามและตลอดจนวรรคสี่ เพราะฉะนั้นที่เติมเข้ามาในปัญหาซึ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเป็นห่วงในกรณีที่ท่านข้องใจเมื่อกันครับ กระผมก็อยากจะชี้แจงอย่างนั้น เพราะว่าถ้าหากไม่เติมวรรคนี้ก็จะเป็นปัญหาอย่างที่ท่านคิดว่า ถ้าเกิดปัจจุบันทันด่วนขึ้นมาไม่คาดคิดในกรณีไปโอเวอร์ ดรอว์ (Over draw) เงินธนาคารเบิกเงินเกินบัญชีธนาคารไว้ เกิดธนาคารไม่ยอมให้เบิกเงินเกินบัญชีขึ้นหรือในกรณีอะไรซึ่งไม่คาดคิดมาก่อนและไม่มีความตั้งใจมาก่อน เพราะฉะนั้นในวรรคสองนี่ก็เป็นการเปิดโอกาสให้เจ้าของโรงเรียนนั้นมีโอกาสที่จะเลิกกิจการได้ แต่ทั้งนี้ต้องอยู่ในเงื่อนไขวรรคสาม วรรคสี่ซึ่งได้บัญญัติไว้ครับ นี่ก็เจตนาผมมีอย่างนั้นครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสนธิครับ

นายสนธิ กุลเจริญ (สมุทรปราการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมก็เห็นในตัว

หนังสือที่เขียนไว้จะครบ ในวรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่นั้นก็เห็นด้วยครับ ที่เขียนอย่างนั้นก็ควบคุมดีพอสมควร แต่ในปัญหาที่ว่า กระทบสมมุติว่าเจ้าของโรงเรียน ก. ไปกู้หนี้ยืมสินโดยมีที่ดินอยู่ต่างจังหวัด ก็เปิด โอ.ดี. (O.D.) ที่นั่น แล้วก็มาดำเนินการในอีกที่หนึ่ง ปรากฏว่าผู้บริหารงานโรงเรียนซึ่งมีคณะกรรมการตามร่างกฎหมายนี้แหละดำเนินการกันเกี่ยวกับการดำเนินการอันนั้นะครับ แต่ภายในจะล้มครืนอย่างไรนี้ไม่มีใครทราบ ต่อมาจะครับก็เอาทรัพย์สินที่โรงเรียนนั้นแอบไปทำการกู้หนี้ยืมสินอีกแล้วก็ต้องถึงมีอันเป็นไปที่สุดในช่วงตอนนั้นนะครับ ซึ่งไม่มีการที่มาแจ้งภายใน 30 วัน เหตุที่ไม่แจ้ง กระทบกราบเรียนแล้วว่าเป็นเพราะว่าเขาต้องหนีคดีนะครับ กระทบว่าการที่มันคิดพันในช่วงเวลาที่กระชั้นชิดอย่างนั้นนะ กระทบเรียนปรึกษาท่านประธานกรรมการชุกนี้ว่า จะมีวิธีการใดในเหตุผลที่กระทบกราบเรียนนั้นว่าจะใส่ในช่องข้อความกฎหมายได้บ้าง หรือว่าถ้าทำอย่างนี้แล้วเขาไม่มาแจ้งบ๊อบ อยู่ ๆ โดนการยึดขายทอดตลาดไปทันทีทันใดนั้นจะมีวิธีการอื่นใหม่ ในข้อความกฎหมายที่กระทบอ่านแล้วไม่เห็นมีวิธีการช่วยเด็กนักเรียนนะครับ ถ้าจะมีวรรคสาม วรรคสี่นั้นก็เพียงพอเป็นตามรูปการว่าขอยื่นแสดงความจำนงภายใน 30 วัน แล้วก็มีการสาม วรรคสี่ แสดงไว้ เพราะฉะนั้นในกรณีที่กระทบกราบเรียนนี้อาจจะคล้าย ๆ กันแต่ไม่เหมือนนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านกรรมการครับ

นายวัฒนา รัตนวิจิตร (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบใครจะขอกราบเรียนถึงความเป็นมาของมาตรา 59 ที่ทางคณะกรรมการได้แก้ไขไว้จะครับ คือมาตรา 59 นี้ เรามีวัตถุประสงค์ที่จะบัญญัติเพื่อให้การคุ้มครองแก่นักเรียนเป็นสำคัญ เพราะฉะนั้นเราจึงได้ระบุไว้ว่าในการที่จะเลิกดำเนินการโรงเรียนนั้น ต้องขอให้เลิกเมื่อสิ้นปีการศึกษา ทั้งนี้เพื่อจะให้ความคุ้มครองแก่นักเรียนและผู้ปกครองของนักเรียน แต่ในเวลาเดียวกันเราก็เกิดความเป็นห่วงว่า ถ้าหากในกรณีที่โรงเรียนเกิดความจำเป็นไม่สามารถจะเลิกในสิ้นปีการศึกษาได้ ก็เปิดโอกาสที่จะให้เลิกก่อนสิ้นปีการศึกษาได้ แต่อย่างไรก็ตามเราประสงค์จะให้ผู้ที่ดำเนินการโรงเรียนแสดงความจำนงในการที่จะขอเลิกกิจการ เพราะเหตุว่าการที่จะเลิกกิจการนั้น ถ้าหากอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติกล่าวไปแล้ว ก็คือว่าเจ้าของโรงเรียนจู่ ๆ ก็หนีไปอย่างลักษณะที่ว่า ถ้าท่านจะเลิกดำเนินการ ท่านจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนของมาตรา 59 นี้ และในมาตรา 59 นี้เองเราได้มีบทกำหนดโทษสำหรับผู้ที่ไม่เลิกดำเนินการตามขั้นตอนที่กล่าวนี้ไว้ เมื่อทางคณะกรรมการได้มีวัตถุประสงค์ในการที่จะป้องกันความเสียหายของนักเรียนและผู้ปกครองนักเรียนนะครับ ถึงได้บัญญัติมาตรา 59 ไว้ในลักษณะเช่นนี้ ส่วนกรณีที่ท่านอาจจะสงสัยว่า ถ้าหากเจ้าของโรงเรียนหนีไป ในกรณีที่ไม่สามารถจะดำเนินการได้ ในกรณีเช่นนั้นนะครับ เรามีบทบัญญัติต่างหากเกี่ยวกับการเพิกถอนใบอนุญาตครับ กระทบก็ขอกราบเรียนถึงวัตถุประสงค์ของมาตรา 59 แค่นั้นครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสนธิครับ

นายสนธิ กุลเจริญ (สมุทรปราการ) : ท่านประธานครับ กระผมเองตั้งใจที่จะช่วยแก้ไขให้เด็กนักเรียนซึ่งโศกนอยแพจนไม่รู้ตัว ในช่วงเวลาซึ่งเขาไม่ยื่นไว้ใน 30 วันนะครับ กระผมเป็นห่วงตรงนั้น แต่กระผมไม่คิดใจถึงขนาด เพียงแต่เรียนปรึกษาท่านกรรมาธิการคณะนี้ว่าจะดำเนินการถ้ามันมีปัญหานี้จะใส่ไว้ได้ไหม แต่ท่านพูดมาก็เห็นอยู่นะครับว่า ความจริงก็รัดกุมพอสมควรแล้ว ไม่คิดใจหรอกครับ แต่เพียงเรียนปรึกษาเท่านั้นเอง เพราะเป็นห่วงว่าขณะนี้มันมีตัวอย่างอยู่ใกล้บ้านกระผมนั่นเองนะครับว่า มันกำลังจะล้มครืนไปโดยที่ไม่มีใครรู้เลย นักเรียนก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้นก็ไม่มีอะไรครับท่านประธาน กระผมไม่คิดใจครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอบคุนมากครับ ต่อไป ท่านเลขาดำเนินการต่อไป หมวด 5 นะครับ

พลตรี กระจวี สุทัศน์ ณ อยุธยา (เลขาธิการรัฐสภา) : หมวด 5 การอุดหนุนส่งเสริมและช่วยเหลือโรงเรียน ครูใหญ่ และครู ไม่มีการแก้ไข มาตรา 63 มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายประจัญ กล้าผจญ (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายประจัญ กล้าผจญ จากนครราชสีมา พรรคชาติไทย ตามมาตรา 63 นั้น กระผมเห็นว่าน่าที่จะมีคณะกรรมการเป็นผู้พิจารณาโทษแก่ครูใหญ่ หรือครูที่ประพฤติมิชอบ จึงจะเป็นการยุติธรรม เพราะว่าตามมาตรานี้ให้อำนาจแก่ผู้จัดการหรือผู้รับใบอนุญาตเป็นผู้ลงโทษแก่ครูผู้ประพฤติผิดจรรยาบรรณเพียงผู้เดียว เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่าเพื่อความยุติธรรมแก่ผู้ประพฤติผิดนะครับ ก็น่าจะมีกรรมการชุดหนึ่งขึ้นมาสอบสวนเหมือนกับคณะข้าราชการพลเรือนทั่วไป ก็จะเป็นการยุติธรรมและถูกต้องที่สุด กระผมขออภิปรายแค่นี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านกรรมาธิการครับ

นายบัญญัติ เกสรทอง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมไม่ทราบว่า ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติอภิปรายในมาตรา 63 ซึ่งขึ้นมาแล้วหรือกลับไปย้อน มาตรา 62 ครับ เพราะว่ามันผ่านไป 63 ในหมวด 5 แล้วนะครับ แต่ท่านอภิปรายเมื่อกันย้อนไป 62 ครับ กระผมก็อยากให้เห็นชัดเจนอีกทีว่าจะเอาตรงไหนครับ จะได้จับประเด็นที่จะชี้แจงท่านดูครับ เพราะมันผ่านไปมาตรา 63 ครับ แต่คำอภิปรายของท่านมันไป มาตรา 62 ครับผม

นายประจัญ กล้าผจญ (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมอ่านมาตราผิดครับ มาตรา 62 ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญท่านกรรมาธิการชี้แจงครับ

นายสกุล ศรีพรหม (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมขอเรียนชี้แจงท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจากพรรคชาติไทยครับ ในกรณีมาตรา 62 นั้น เป็นกรณีที่ครูใหญ่แล้วก็ครูประพฤติผิดจรรยาบรรณ มรรยาท ประพฤติไม่ปฏิบัติตนตามวินัยหรือหน้าที่ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดนะครับ อันนี้เป็นชัดเจนครับ คือว่าครูใหญ่และครู เพราะฉะนั้นผู้ที่ลงโทษนั้น ตาม

มาตรการนี้กระทำให้ผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดการซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ ที่ท่านมีความคิดเห็นว่าน่าจะต้องคณะกรรมการนั้นก็เกิดขึ้นได้ในกรณี ถ้าหากว่าเมื่อครูใหญ่หรือครูนั้นได้รับโทษไปแล้วนั้นไม่พอใจก็จะอุทธรณ์ได้ ถ้าอุทธรณ์ก็จะไปเข้ามาตรการที่ได้ผ่านมาแล้ว คือในมาตรการเกี่ยวกับคณะกรรมการที่มีหน้าที่ในมาตรา 26 และมาตรา 27 ก็จะไปเข้าอันนั้นครับผม เพราะฉะนั้นอันนี้เป็นกรณีชัดแจ้งก็เป็นเรื่องของเจ้าของโรงเรียนคือผู้รับอนุญาตและผู้จัดการจะดำเนินการไปก่อนครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ คุณประจัญครับ

นายประจัญ กล้าผจญ (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมเข้าใจ แต่เจตนาารมณ์ของกระผมนั้น เพื่อให้เป็นการยุติธรรมที่สุด เพราะว่ากระผมไม่เชื่อมั่นว่าบุคคลคนเดียวจะมีการพิพากษาหรือตัดสินความผิดของครูคนใดคนหนึ่งได้อย่างยุติธรรมและถูกต้อง เพราะฉะนั้นกระผมจึงใคร่อยากจะให้มีคณะกรรมการขึ้นนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคณะกรรมการมาธิการครับ

นายบุญเกิด พิมพ์รเมธากุล (กรรมมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม บุญเกิด พิมพ์รเมธากุล กรรมมาธิการ ด้วยความเคารพในข้อคิดเห็นของสมาชิกผู้มีเกียรติ ขอความกรุณาจากท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทวนกลับไปดูมาตรา 60 เพราะมาตรา 62 นั้นกำหนดไว้ว่า ถ้าครูใหญ่หรือครูประพฤติผิดจรรยา มารยาท หรือไม่ประพฤติตนไปตามวินัย หรือหน้าที่ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา 60 มาตรา 60 นั้นเป็นข้อกำหนดซึ่งครุสภากำหนดไว้เด่นชัดแล้วก็ชัดแจ้ง ไม่มีข้อเคลือบแคลงอันใดว่าจะไม่ยุติธรรม เพราะฉะนั้นผู้ที่เป็นครูใหญ่หรือครูถ้าประพฤติเช่นนั้นแล้วผิดจรรยา-มารยาทของครู ตามที่กระทรวงศึกษาธิการวางระเบียบเอาไว้ เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้จัดการก็ดี ผู้เป็นเจ้าของโรงเรียนราษฎรก็ดี ก็ย่อมมีหน้าที่ที่จะลงโทษครูใหญ่หรือครูซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของตัวเองได้ลงโทษก็มีเช่นว่า ถ้าเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็คงจะตำหนิเป็นลายลักษณ์อักษร หน้าหนาขึ้นมาหน่อยเป็นภาคทัณฑ์ หน้าขึ้นมาก ๆ ก็สามารถจะตัดเงินเดือน ลดเงินเดือน หรือสั่งให้พ้นจากตำแหน่งหน้าที่ของครูหรือครูใหญ่ในโรงเรียนนั้นได้ ถ้าผู้จัดการก็ดี ผู้เป็นเจ้าของโรงเรียนก็ดีไม่สามารถลงโทษครูอย่างนี้ได้แล้วก็ไม่สามารถควบคุมหรือบริหารโรงเรียนเอกชนของตัวเองต่อไปได้ เพราะฉะนั้นคณะกรรมการจึงจำเป็นต้องยืนยันตามนี้ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านเลขาคำเนินการต่อครับ เชิญ

พลตรี กระจวี สุทัศน์ ณ อยุธยา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา 63 มีการแก้ไข มาตรา 64 มีการแก้ไข หมวด 6 กวกรคุ้มครองการทำงานและการสงเคราะห์ครูใหญ่และครูไม่มีการแก้ไข กรรมมาธิการขอสงวน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญ คุณญาติครับ

นายญาติ ไหวดี (กรรมมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผมได้แปรญัตติไว้ในหมวด 6

ตอนหนึ่งมีข้อความเช่นเดียวกันกับมาตรา 75 ทวิ ที่ผมแปรญัตติ เพื่อสงวนเวลาผมก็จะขออนุญาตท่านประธาน เอาคำที่ผมได้แปรญัตติในหมวด 6 นี้ไปอภิปรายรวมกันในมาตรา 75 ทวิ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา 75 นะครับ

นายญาติ ไหวดี (กรรมาธิการ) : ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญเลขาธิการดำเนินการต่อไปครับ

พลตรี กระวี สุทัศน์ ณ อยุธยา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา 65 มีการแก้ไข มาตรา 66 มีการแก้ไข มาตรา 67 มีการแก้ไข มาตรา 68 มีการแก้ไข มาตรา 69 มีการแก้ไข มาตรา 70 มีการแก้ไข มาตรา 71 มีการแก้ไข มาตรา 72 มีการแก้ไข มาตรา 73 ไม่มีการแก้ไข มาตรา 74 มีการแก้ไข กรรมาธิการขอสงวนความเห็น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายเหลื่อม พันธุ์ฤกษ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม เหลื่อม พันธุ์ฤกษ์ ส.ส. สุรินทร์ พรรคกิจสังคมครับ ที่กระผมอยากจะขอรบกวนเรียนต่อที่ประชุมก็คือ มีเรื่องเล็กน้อยครับ คือปัญหาว่า การเงินกองทุนสงเคราะห์นั้นนะครับ มันมีลักษณะอยู่ที่น่าจะจะได้พิจารณา ก็คือว่า เป็นกองทุนที่ไม่ต้องส่งกระทรวงการคลัง ให้เก็บไว้แต่ที่กระทรวงศึกษาธิการนะครับ ประการที่ 1

ประการที่ 2 ก็คือว่า เก็บมาจากครู ของเงินเดือนของตัว 3 เปอร์เซ็นต์ และเก็บจากเจ้าของโรงเรียนราษฎรอีก 3 เปอร์เซ็นต์ของทุกคนที่เป็นครูในโรงเรียนนั้นและกระทรวงศึกษา โดยกระทรวงการคลังก็ออกเงินสมทบไปอีก 6 เปอร์เซ็นต์นะครับ นี่เป็นรายได้ที่จำนวนสูงมาก ถ้ารวมดูในสถิติที่กองโรงเรียนราษฎรได้รวมไว้ว่า ดอกเบี้ยที่จะเอามาจ่ายในเรื่องนี้มีจำนวนถึง 351 ล้าน เงินจำนวน 351 ล้านนี้ ก็จะทวีสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ และเงินนี้ก็อยู่ในกระทรวงศึกษาธิการ อย่างที่กระผมกราบเรียนมาแล้ว แต่ที่ปัญหาในการที่จะจ่ายเงิน ถ้าจ่ายเงินสงเคราะห์ครู หรือเจ้าของตามมาตราต่าง ๆ ในกฎหมายนี้ ระเบียบนั้นรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการเป็นคนกำหนด แต่ต้องได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง แต่มาในมาตรา 74 นี้ การเอาเงินมาจ่ายบริหารงานในกองทุนสงเคราะห์ อันนี้ทำโดยผู้อำนวยการกองเสนอไปยังรัฐมนตรี รัฐมนตรีก็เซ็นชื่อ สมมุติว่าจะต้องการจ่ายเงินเท่าไรก็ทำได้ โดยไม่มีใครกำหนดนะครับ แม้แต่กระทรวงการคลังเองส่งมา 6 เปอร์เซ็นต์ ก็ไม่มีอำนาจที่จะไปรู้จะไปเห็นในเรื่องนี้ด้วย เจ้าของก็ไม่มีอำนาจไปรู้ไปเห็นด้วย เพราะว่าไม่ได้ผ่านทางสภาผู้แทนราษฎร เพราะฉะนั้นกระผมจึงมีความเห็นว่า ถ้าเมื่อการจ่ายเงินให้แก่พวกคณะครูก็ดี หรือครูใหญ่ก็ดี หรือเจ้าของก็ดี ต้องได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง แต่ว่าการจ่ายเงินเพื่อบริหารงานในกองทุนสงเคราะห์ เหตุไฉนจึงไม่ให้กระทรวงการคลังรู้ด้วย ถ้าผู้อำนวยการกองเกี่ยวกับเงินกองทุนสงเคราะห์นั้นกับรัฐมนตรีมีความเห็นว่า จะต้องรับงานเพิ่มอย่างนั้นรับงานเพิ่มอย่างนั้น

หรือว่าจะซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์มาบริหารงาน ก็ไม่มีใครไปยับยั้งได้ นอกจากคน 2 คนนี้ คือ ผู้อำนวยการกองกับรัฐมนตรีกระทรวงศึกษา นี้กระผมจึงเห็นว่าน่าจะได้รับความคุ้มครองให้ละเอียดไปกว้างขึ้นกว่านั้นก็คือ ควรจะให้โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เพิ่มในมาตรา^{นี้}ไปด้วยครับ ขอกราบเรียนต่อที่ประชุมได้โปรดวินิจฉัยด้วยครับ ขอขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญกรรมาธิการชี้แจงครับ

นายบุญเกิด พิมพ์รเมธากุล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม บุญเกิด พิมพ์รเมธากุล ในฐานะกรรมาธิการขอกราบเรียนชี้แจงต่อท่านสมาชิกผู้อาวุโสซึ่งเป็นกรรมาธิการด้วยกันด้วย และก็ขอชี้แจงต่อท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติหลาย ๆ ท่านให้ได้ทราบว่า ทำไมเราจึงไม่ยินยอมให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมาร่วมรับผิดชอบในเงินกองทุนสงเคราะห์เหตุที่ไม่ยอมก็เพราะว่าเงินกองทุนสงเคราะห์นั้น มันเป็นเงินของครูโรงเรียนราษฎร์แล้วก็ไม่ได้นำส่งเป็นรายได้ของแผ่นดิน เพราะฉะนั้นเงินจำนวนนี้จึงอยู่ที่กระทรวงศึกษาธิการแล้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รักษาการตามกฎหมายฉบับนี้ การใช้จ่ายเงินของกองทุนสงเคราะห์ให้แก่ครูโรงเรียนราษฎร์นั้นจำเป็นจะต้องกระทำโดยรวดเร็วให้เหมาะสมกับความเดือดร้อนของครู เพราะฉะนั้นถ้าหากไปเข้ากระทรวงการคลัง กรมบัญชีกลาง กรมอะไรต่อกรมอะไรนั้นกว่าจะเบิกจ่ายได้ ครูโรงเรียนราษฎร์ก็คงจะค้างเหลืออยู่ ด้วยความสำคัญอย่างนี้ คณะกรรมาธิการจึงไม่ยอมให้กระทรวงการคลังเข้ามาร่วมด้วย จึงขอกราบเรียนสั้น ๆ เพียงเท่านี้ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ไม่มีท่านผู้ใดอภิปรายนะครับ เชิญคุณเหลือ้ม ครับ

นายเหลือ้ม พันธุ์ฤกษ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะกราบเรียนเพิ่มเติมอีกครับ ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าจะเอาอย่างคณะกรรมาธิการหรือว่าจะเอาอย่างกระผมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ต่อไปนี้ผมจะขอมตินะครับ เชิญท่านรัฐมนตรี ครับ

นายเกษม ศิริสัมพันธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมต้องขออนุญาตท่านกรรมาธิการสักนิดเถอะครับ กระผมกลัวนะครับว่า ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจากจังหวัดสุรินทร์ ท่านทักษ์ท้วงนั้นถึงแม้กระผมจะเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ กระผมกลับเห็นว่า ท่านทักษ์ท้วงมีเหตุผล คือขอให้ท่านให้ชัดเจนครับ การนำเงินของกองทุนสงเคราะห์ไปใช้จ่ายเพื่อการบริหารงานของกองทุนสงเคราะห์ ไม่ใช่ไปสงเคราะห์ครูนะครับ ถ้าวันไหนวันดีคืนดีรัฐมนตรีอยากจะทำเอาเงินไปซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์มาไว้เล่น ๆ แล้วท่านออกกระเบียบเองได้โดยไม่ผ่านกระทรวงการคลังนี้ กระผมไม่สบายใจเหมือนกันถึงแม้เป็นรัฐมนตรี ไม่ได้ไปสงเคราะห์ครูนะครับ มาเพื่อการบริหารงานของกองทุนสงเคราะห์ เพื่อการ

ประหยัด ที่นี้กระผมเรียนอย่างนี้เท่าที่กระผมอ่านพลิก ๆ ดู ทุกแห่งนี้ถ้ามีระเบียบอะไรของเรื่องทุนสงเคราะห์นี่นะครับ มาตรา 92 นี้ก็เหมือนกันนะครับ ท่านมีทุกอันหมดว่าถ้ารัฐจะต้องได้ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังทุกอัน-มาหมด อันนี้ท่านหายไปเฉย ๆ กระผมกลัวว่าจะผิดพลาดประการใดใหม่ครับ กระผมอยากให้รักกุมและเขียนไปเสียเลย ถ้ากรรมาธิการยอมนะครับแล้วจะงคงงามต่อไป จะได้ไม่มีการเอาเงินนี้ไปใช้ในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์เพื่อครุครับ และให้กระทรวงการคลังเช็ค (Check) ดูกระผมใคร่ประธานกรรมาธิการเรียน เพียงแต่ขอความกรุณาท่านกรรมาธิการด้วยความเคารพครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับกรรมาธิการ

นายปัญญา เกสรทอง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอประธานกรรมาธิการเรียนในมาตรา 74 ซึ่งท่านกรรมาธิการเหลื่อมได้ขอแปรญัตติเพิ่มเติมให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้ที่ร่วมบริหารเงินกองทุนสงเคราะห์ กระผมอยากจะประธานกรรมาธิการเรียนเพิ่มเติมตั้งนี้ครับว่า เดิมที่เรามาพิจารณากันในหลักการว่า มาตรา 74 นี้ นะครับ พระราชบัญญัติฉบับนี้ผ่านมาจากรัฐบาล ผ่านกฤษฎีกาก็ไม่ได้บัญญัติเข้าไปว่าให้รัฐมนตรีคลังนี้เข้ามาร่วมในการบริหารการกองทุนนะครับ เพราะฉะนั้นถ้าในส่วนมาตราอื่น ซึ่งท่านรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าเป็นการบัญญัติเกี่ยวข้องกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังนั้น เราก็ได้ให้การพิจารณาแล้วว่าเป็นเรื่องที่ควรน่าจะเกี่ยวข้อง และส่วนการบริหารนั้นเป็นการซึ่งจะมาดำเนินการให้ความคล่องตัวในการจะใช้จ่ายเงินกองทุนในการหาประโยชน์ก็ดี เข้ามาเพิ่มพูนในกองทุนก็ดีหรืออาจจะเอาเงินนี้ไปหาผลประโยชน์ต่าง ๆ ซึ่งจะกำหนดโดยรัฐมนตรีกำหนดที่จะใช้จ่าย เพราะฉะนั้นคณะกรรมการก็เห็นในหลักการว่า ในเมื่อร่างเดิมนี้ทำไมรัฐบาลไม่ได้มองเห็นในสิ่งเหล่านี้ กฤษฎีกาผ่านมาก็ไม่ได้มีข้อความอย่างนี้ อันนี้เป็นประการสำคัญครับ เพราะฉะนั้นเราเติมเข้ามา เราต้องมีเหตุผลว่า เติมเข้าไปทำไมที่เราจะรับ เพราะฉะนั้นการบริหารเงินกองทุนนั้นไม่คล่องตัว ถ้าไม่ให้อำนาจรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้รักษาการแต่ผู้เดียวในการบริหารทั้งหมด ยังจะเอารัฐมนตรีการคลังมาช่วยร่วมบริหารอีก ท่านลองคิดดูนะครับ กระผมก็ไม่ทราบว่าจะสมควรกรรมาธิการส่วนใหญ่ก็จะฟังท่านรัฐมนตรีละครับ เพราะท่านจะต้องรักษาการอันนี้ เพราะฉะนั้นที่เราไม่รับคำแปรญัตติของกรรมาธิการส่วนน้อย ก็ได้พูดกันในปัญหาเรื่องการบริหาร เพราะฉะนั้นถ้าท่านเป็นรัฐมนตรี ท่านไม่เชื่อใจตัวเองแล้ว กระผมก็คิดว่า ท่านจะเติมก็คงจะไม่ขัดข้อง ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายเกษม ศิริสัมพันธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมด้วยความเคารพท่านประธานกรรมาธิการ ซึ่งกระผมเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง กระผมเองก็ต้องสารภาพว่า กระผมมาที่หลังนะครับ กระผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าร่างมาอย่างไร แต่กระผมมองอย่างนี้ครับ คือว่ากระผมไม่ได้คิดถึงตัวกระผมเองหรืออะไรหรอกครับ กระผมคิดใน

ฐานะกระผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนหนึ่งนะครับ แล้วก็อยากจะให้อะไรทุกอย่างมัน รัศกุม เราเขียนกฎหมายไว้ไม่ใช่เพื่อบุคคล แต่ควรที่จะเขียนไว้เพื่อให้ระบบมันเป็นที่รัศกุม กระผมคิดว่า คำว่า "ระเบียบ" คือหมายความว่า ไม่ใช่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเข้ามา บริหารงานนะครับ คือระเบียบในการที่จะใช้เงินกองทุนสงเคราะห์เอามาใช้เพื่อการบริหาร งานนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังก่อน ตัวระเบียบนะครับ เมื่อได้ระเบียบมาแล้วนี้จะบริหารอย่างไรก็ได้ กระผมว่าเงินนั้นมีคนช่วยกันเช็คก็จะได้ ไม่ใช่ เรื่องตัวกระผมนะครับ กระผมคิดในฐานะที่เพื่อประโยชน์ของเงินทองก็เอามาจากเป็นไตรภาคี มาจากครู มาจากผู้บริหารโรงเรียน มาจากรัฐบาลด้วยกัน จึงเกิดกองทุนขึ้น กระผมอยากให้ รัศกุมเพื่อความอยู่ยงคงยืนนะครับ ไม่ใช่ไปคิดถึงตัว กระผมพูดด้วยความเคารพ แล้วถ้าจะผิด-พลาด ประธานอภัยและก็ขอท่านประธานกรรมาธิการอย่าดูกระผมเลยนะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญ กรรมาธิการ

นายป๋วยจะ เกสรทอง (ประธานคณะกรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ด้วยความ เคารพท่านรัฐมนตรีนะครับที่ได้ให้ข้อคิดเห็น คณะกรรมาธิการไม่ขัดข้องครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญเลยนะครับ ขอมติแล้วก็ผ่านไปแล้ว ครับ ท่านเลขา ดำเนินการต่อครับ

พลตรี กระจวี สุทัศน์ ณ อยุธยา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา 75 มีการแก้ไข คณะ กรรมาธิการขอสงวนความเห็น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณญาติครับ

นายญาติ ไหวดี (สุรินทร์) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ญาติ ไหวดี ผู้แทนจังหวัด สุรินทร์ ในฐานะกรรมาธิการ กระผมได้เสนอคำแปรญัตติในตอนนี้เป็นสงวนความเห็นเป็นการ แก้ไขคำว่า "คณะกรรมการคุ้มครองการทำงาน" ประการหนึ่ง ให้เป็น "คณะกรรมการคุ้มครอง การปฏิบัติหน้าที่" แล้วก็มีคำแปรญัตติเป็นมาตรา 75 ทวิ ว่า "มาตรา 75 ทวิ เพื่อ ประโยชน์แก่การคุ้มครองการทำงานของครูใหญ่และครู ให้ครูใหญ่และครูไม่ต้องอยู่ใต้บังคับของ กฎหมายว่าด้วยแรงงานและกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์" ท่านประธานที่เคารพและท่าน สมาชิกผู้มีเกียรติ ปรากฏว่าตามที่เราเคยได้เล่าเรียนมา เคยบวชเรียนมา เคยคุณธรรมของ พระพุทธเจ้าก็ตาม และศาสนาอื่นก็ตาม เราถือว่าครูเป็นปูชนียบุคคล เป็นบุคคลที่ควรเคารพ นับถือบุคคลที่ควรกราบไหว้ แต่มาเมื่อมีการปฏิวัติราว พ.ศ. 2514 ได้มีกฎหมายออกด้วยคำสั่ง คณะปฏิวัติฉบับที่ 103 ว่าด้วยแรงงาน ให้เป็นกฎหมายบังคับให้มีการคุ้มครองการทำงานแล้วก็ รวมมาถึงครูโรงเรียนราษฎร์ด้วย หรือครูโรงเรียนเอกชนด้วย ให้ถือว่าครูโรงเรียนเอกชน นั้นมีฐานะเหมือนกับกรรมกร เป็นผู้รับจ้างจากนายจ้างหรือจากเจ้าของโรงเรียนหรือผู้รับใบ อนุญาต การเอาครูมาเปรียบเทียบกับกรรมกรนั้นความจริงก็เป็นมนุษย์ปุถุชนเช่นเดียวกัน แต่มา เปรียบเทียบการอาชีพเป็นกรรมกรนี้ กระผมรู้สึกว่าเป็นการขัดกับหลักพุทธศาสนา ยิ่งกว่านั้น

วัฒนธรรมของเราเคยนับถือครูเป็นบุชฌิณบุคคลมาตั้งแต่นานแสนนานมาแล้ว ก็ให้ไปตกอยู่ภายใต้กฎหมายว่าด้วยแรงงานและแรงงานสัมพันธ์ ซึ่งกระผมไม่เห็นชอบด้วย ทั้งที่ทั้งนั้นในฐานะที่กระผมเองก็เป็นครูทำหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นครูตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2475 เป็นครูประจำบาลครูรัฐบาลศึกษา แล้วก็มาเป็นผู้แทนราษฎร จนกระทั่งบัดนี้ก็ประมาณ 50 ปีเศษ ๆ หมายความว่า กระผมก็ยังทำหน้าที่เป็นครูอยู่จนปัจจุบันนี้ เนื่องจากกระผมมีโรงเรียนราษฎร์ส่วนตัวด้วยคือโรงเรียนชุมชนชาติวิทยา ในจังหวัดสุรินทร์ กระผมได้รับการยกย่องว่าเป็นครูตลอดมาคนที่ลงคะแนนให้กระผมก็เรียกคุณครูตลอดมา แต่เขาไม่เคยเรียกกระผมว่าเป็นกรรมกรเลย ที่นี้ที่รัฐบาลมาแก้ไขโดยคำสั่งคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 นี้มาให้ที่อยู่ภายใต้กฎหมายว่าด้วยแรงงานก็ตาม หรือกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ก็ตาม เป็นการยกเลิกวัฒนธรรมเก่า ๆ ล้มเลิกคำสั่งสอนพระพุทธศาสนา เพราะฉะนั้นกระผมจึงขอเสนอคำแปรญัตตินี้ ไม่ให้ครูอยู่ภายใต้กฎหมายแรงงานและกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ แต่เมื่อเลิกไปแล้วเราก็มีการคุ้มครองแรงงานของครูไว้ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เช่นเดียวกัน คือมีการคุ้มครองเกี่ยวกับในหมวดตอนต้นๆ มีการคุ้มครองแรงงานสงเคราะห์ เงินทุนสงเคราะห์สำหรับครู แล้วก็มีการคุ้มครองเกี่ยวกับคณะกรรมการในการสอบสวนความผิดในการปฏิบัติหน้าที่ผิดวินัยอะไรต่าง ๆ แล้วเรามีการคุ้มครองเกี่ยวกับวินัยให้มีคณะกรรมการสำหรับวินัยจรรยาบรรณอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อเราต้องการให้ครูเป็นบุชฌิณบุคคลต่อไป จึงไม่ควรให้ไปอยู่ใกล้ ๆ กฎบังคับ กฎหมายว่าด้วยแรงงานและกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ในการนี้ควรแก้คำว่า "คณะกรรมการคุ้มครองการทำงาน" ให้แก้ว่าเป็น "คณะกรรมการปฏิบัติหน้าที่" เพราะการทำงานนั้นมักใช้แต่การทำงานหนัก ๆ เช่นงานของกรรมกรเป็นต้น กระผมจึงเสนอคำแปรญัตติมาเพื่อพิจารณา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญกรรมมาธิการครับ

นายณรงค์ บุญสิทธิ์ (กรรมมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายณรงค์ บุญสิทธิ์ ในฐานะกรรมมาธิการ ด้วยความเคารพและเกรงใจในกรรมมาธิการอาวุโส แต่ว่าด้วยหัวใจของครูโรงเรียนราษฎร์ กระผมใคร่อยากจะขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธานและที่ประชุมนี้ว่า อันชีวิตของครูโรงเรียนราษฎร์นั้นเป็นชีวิตที่น่าเศร้า และเห็นใจมาตลอด ก็โดยที่กระผมไม่เคยรับราชการ ตลอดชีวิตครูของกระผมนั้นกระผมทำงานโรงเรียนราษฎร์มาตลอดตั้งแต่ปี 2495 จนกระทั่งทุกวันนี้ ชีวิตที่ลำบาก ชีวิตที่ล้าเคียด ชีวิตที่ถูกเหยียบย่ำ กระผมเคยผ่านมาแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง การที่ท่านกรรมมาธิการอาวุโสท่านอ้างว่าการที่ครูโรงเรียนราษฎร์อยู่ในความคุ้มครองของกฎหมายแรงงานนั้น เป็นการเสียศักดิ์ศรีของครู เสียคำว่า "บุชฌิณบุคคล" กระผมใคร่อยากจะขอประทานกราบเรียนว่า ครูโรงเรียนราษฎร์จะอยู่ในความคุ้มครองของกฎหมายแรงงานหรืออยู่นอกความคุ้มครองของกฎหมายแรงงานก็ตาม ไม่ได้เกี่ยวกับความเป็นบุชฌิณบุคคลเลย ครูจะเป็นบุชฌิณบุคคลนั้นอยู่ที่ความประพฤติและจรรยาวัตรของครูแต่ละคน ฉะนั้นที่รัฐบาลท่านได้ให้ความคุ้มครองแก่ครูโรงเรียนราษฎร์โดยให้อยู่ในความคุ้มครองของกฎหมายแรงงาน

นั้นมิได้หมายความว่ารัฐบาลถูกครุว่าเป็นกรรมกร แต่ในทางตรงกันข้ามเป็นการยกฐานะของครุให้ปลดปล่อยพ้นจากการเหยียดหยาม กระผมมีความเห็นว่ากรณีที่ครุโรงเรียนราษฎร์มีโอกาสได้อยู่ในความคุ้มครองของกฎหมายแรงงานนั้นเป็นการได้รับความปลอดภัยและความคุ้มครองที่ที่-สุดในปัจจุบัน เมื่อท่านกรรมาธิการอาวุโสท่านมีความปรารถนาจะให้ครุพ้นไปจากกฎหมายแรงงานนั้นก็ เป็นความคิดที่ดีอยู่เหมือนกัน แต่ว่าท่านก็ไม่ได้เขียนกฎหมายรองรับไว้ว่า เมื่อท่านเอาครุออกจากกฎหมายแรงงานแล้ว ท่านจะเอาเขาไปไว้ที่ไหน เมื่อเกิดกรณีพิพาทขึ้นระหว่างครุกับเจ้าของโรงเรียนแล้ว จะให้ครุไปพึ่งใครที่ไหนครับ คณะกรรมการคุ้มครองการทำงาน ของครุก็ได้แต่เพียงชี้ขาดถ้าหากทั้ง 2 ฝ่ายไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการคุ้มครองแรงงานแล้วจะทำอย่างไรมันก็มีทางไปอยู่ 2 ประเด็นครับ ประเด็นที่ 1 ถ้าหากว่าครุยังอยู่ภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายแรงงานเมื่อเกิดกรณีพิพาทขึ้น ครุจะนำคดีนั้นไปสู่ศาลแรงงาน การนำคดีไปสู่ศาลแรงงานนั้นครุไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น และการวินิจฉัย การพิจารณาพิพากษาเป็นไปอย่างรวดเร็วมากเป็นการช่วยผดุงความปลอดภัยหรือความอะไรของครุในทางตรง แต่ถ้าหากว่าครุไม่จำเป็นต้องอยู่ในกฎหมายแรงงานไม่ต้องขึ้นกับศาลแรงงานไปขึ้นศาลแพ่ง ท่านประธานที่เคารพ การดำเนินคดีในทางศาลแพ่งนั้นเท่าที่กระผมทราบและเคยประสบมาด้วยตนเองในฐานะทนายความจะต้องมีการวางเงินตามทุนทรัพย์ จะต้องมีการว่าจ้างทนายความ ครุเงินเดือนเท่าไรครับ อย่างมานึกถึงคนที่เป็นครุใหญ่อย่างกระผมซึ่งเงินเดือนก็มากพอสมควรอยู่แล้ว ท่านต้องนึกถึงครุส่วนใหญ่จำนวน 54,000 คนทั่วประเทศ เงินเดือนพันกว่าบาท เงินเดือน 1,500-1,600 บาท ตามวุฒิชะโรอย่างนี้ครับ ทนายความเขาจะเอาหรือครับ เกิดคดีขึ้นไปจ้างทนายความ 1,500 บาท ทนายเขาจะรับว่าไหมครับ ศาลแพ่งกว่าจะตัดสินกว่าจะดำเนินคดีก็เป็นเวลาบางที่เป็นปี ๆ ครับ ศาลแรงงานชั้ประเดี๋ยวดี๋ยงเพียง 7 วันก็สำเร็จแล้ว เพราะฉะนั้นกระผมขอกราบประธานในฐานะที่เป็นครุโรงเรียนราษฎร์ เพื่อนร่วมอาชีพของกระผมขอหวังพึ่งความเมตตากรุณาจากสภาอันทรงเกียรตินี้ ขอให้เป็นไปตามร่างของรัฐบาลเถอะครับ ขอขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดจะอภิปราย ผมจะขอมติเลยนะครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแก้ไขตามคณะกรรมการ ขอให้ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ 48 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะนิติ ไหวดี ขอให้ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ 1 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นด้วยกับคณะกรรมการ 48 ท่าน เห็นด้วยกับคณะนิติ ไหวดี 1 ท่าน ผมคิดว่าเราได้ประชุมกันเป็นเวลานานพอสมควรแล้วนะครับ แล้ววันนี้ก็มีงานของ ดอกเตอร์ ยุกา ที่วัดเทพศิรินทร์ ผมขอปิดการประชุม ขอขอบพระคุณมากครับ

เลิกประชุมเวลา 16.06 นาฬิกา

ผู้จตุรายนงานการประชุม

บุษราคัม สกลวาริ
 ปราณี เอกรัตนากุล
 สุกคณิง คิษยาธิคม
 อนงค์ โต้ะประดับ
 อุทุมพร แก้วสฤติย์
 พัชนี คล้ายสุวรรณ
 สุภาภรณ์ มาลัยทัต
 สุจิตรา ทองมา
 เยาวเรศ นवलสกุล
 ประเสริฐ ปันสิน
 กฤษณา มิ่งสุวรรณ
 พัชรี ไชคำพา

สมศรี ใจอ่อนน้อม
 ชนิกา ศรีสมวงษ์
 เปรมจิต บุญหล่อ
 สรัญญา จันทรเรีย
 บังอร แก่นกุล
 รัชณี ชันธิโชติ
 กัลยา พิมเสน
 พรรณบุผา วิไลวงษ์
 ทิพรัตน์ สาคประดับ
 อัมพา กันทิโกวิทย์
 เกษรา โภญจนาท
 ประภา วิริยะภีร์ตัน

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ปิยะณัฐ วัชรภากรณ์
 ประสงค์ วงษ์สุนทร
 ธีระพันธ์ เพ็ชรสุวรรณ
 เชิดชัย เพชรพันธ์
 ฤทธิ อินทนนท์
 ร้อยเอก ชะโลม รัตนเสถียร
 บัญญัติ วงษ์ประยูร
 โกศล แวงวรรณ
 สำรवल มหิทธิบุรินทร์
 ณรงค์ บุญสิทธิ์
 ชัย ชิคชอบ
 สำอังกค์ พ่วงรอด
 เอนก หับสุวรรณ

ตรวจแล้ว วันที่ 28 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2525

สภารับรองในคราวประชุม
 ครั้งที่ 1/2526 (สมัยวิสามัญ)
 วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2526

บุญเท่ง ทองสวัสดิ์
 ประธานสภาผู้แทนราษฎร